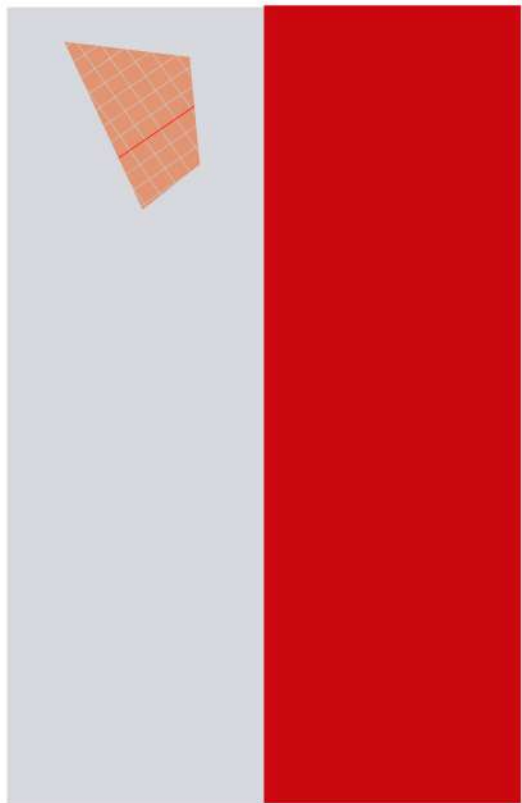
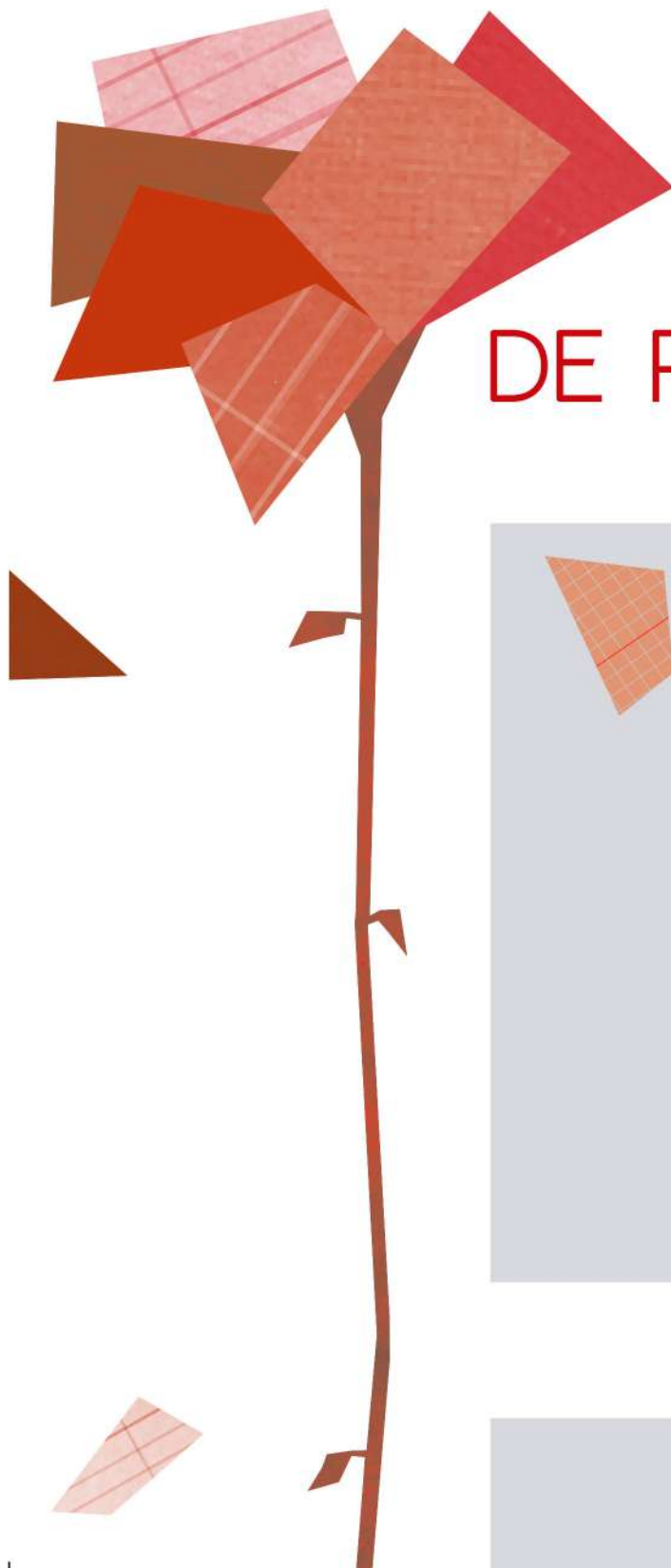

XXIX PREMI LA ROSA DE PAPER

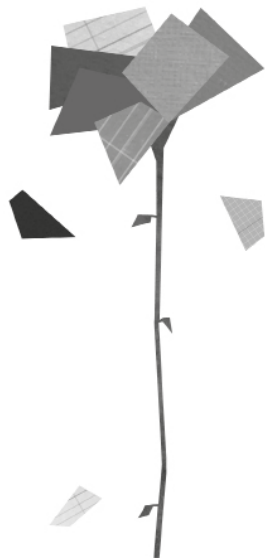
LA ROSA DE PAPER

Col·lecció So dE LIETres

Grup Educatiu

Edita:

Florida Edicions

C/ Rei en Jaume I, núm. 2
46470 Catarroja (València)
Tel. 961 220 390
Fax: 961 269 933
E-mail: info.edicions@florida-uni.es
www.rosadepaper.florida.es

ISBN: 978-84-128979-5-1

Disseny: Daniel Roselló

Organitza:

Patrocina:

SOM UNA ENTITAT VALENCIANA

Col·labora:

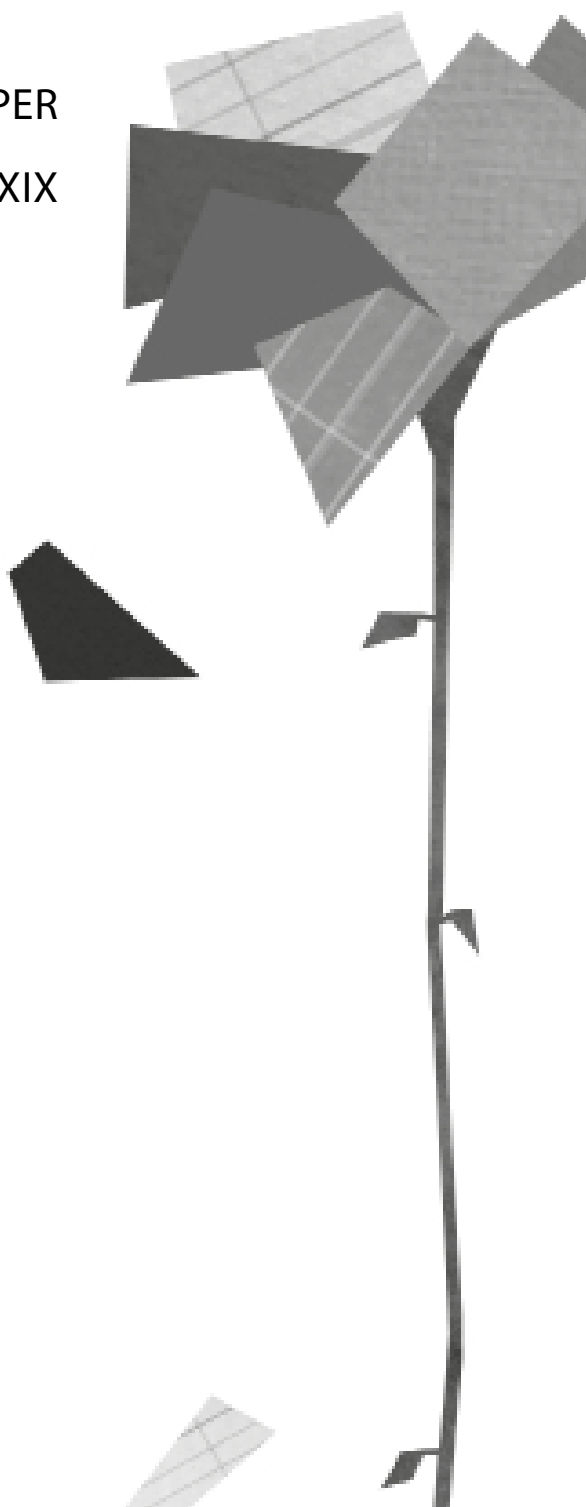

Andana Editorial
Av. Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent (València)
andana@andana.net
www.andana.net

Col·lecció So dE LIETreS · 20

LA ROSA DE PAPER

XXIX

EDICIÓ XXIX 7

POESIA

El amor 19
 Pequeño baúl de incoherencias 29
 Destí inevitable 39
 Ègloga del xic gebrat 45
 Lleuguer d'equipatge 49

MICRORELAT

Lluvia 57
 El amor con el que te quiero 58
 El llenç dels seus murmuris 59
 Silenci 60
 Entre las letras 61
 El llenç de les històries 63
 La mort 65
 Diari 66
 Perfectament en funcionament 67
 Quin comboi! 68
 Un barquito 69

NARRATIVA

Enfront de la mar i enfront de tu	71
La batalla impossible	79
Piensabien y Pocoscambios	85
Érase una vez... ansiedad	91
Pathos	101
As de picas	107
Azucena	113
El matí que vaig conèixer la soledat	121
Mistos	129
Un passeig per la literatura espanyola	137
Cent roses i un pimentó	145
Cercar un estel	151

EDICIÓ XXIX

ACTA DE LA XXIX EDICIÓ DELS PREMIS LITERARIS
«LA ROSA DE PAPER»

Reunit el jurat de la XXIX edició dels Premis Literaris «La Rosa de Paper», convocats per Florida Grup Educatiu i Andana Editorial, integrat per les persones següents:

Pilar Zamora, professora de Llengua i Literatura de Florida Secundària,
Sales Campillo, secretària de Direcció de Florida,
Susana Díaz, CRAI Florida,
Ricard Peris, d'Andana Editorial,
Jaume Jordà, docent a la Universitat CEU, veterinari,
M. Carmen Martínez, professora de Llengua i Literatura de Florida Secundària,
Ana Torres Laborda, professora de Parque Colegio Santa Ana,
Carme Albors, mestra,
Marcos Montero, responsable d'Abacus València,
Jesús Ruiz de la Hermosa, Innovació i Escola de Negocis,
Israel Pedrós, CRAI Florida,
Marc Delcán, de l'editorial ONA,
Javier Carboneras, docent de Cicles formatius de Florida,
Dídac Delcán, treballador social,
Pau Pérez, mestre de Primària,
Isabel Campos, directora de l'oficina de Catarroja de Caixa Popular,
Enrique García Peña, director general de Florida Grup Educatiu

Actua com a secretària del jurat Mercedes Albors Orengo, i com a president del jurat Francesc Rodrigo. Després de les deliberacions, decideixen atorgar els premis següents:

MODALITAT DE POESIA

CATEGORIA A i B

S'hi han presentat 6 poemaris.

El jurat decideix triar com a finalista el poemari *El Amor*, de Duna Bonilla Centelles, estudiant de 1r d'ESO de Mas Camarena Canet.

El jurat declara guanyador al poemari *Pequeño baúl de incoherencias*, d'Irta Blázquez Vázquez de 2n d'ESO de l'IES Berenguer Dalmau de Catarroja.

CATEGORIA C i D

S'hi han presentat 14 poemaris. El jurat decideix triar com a finalista el següent treball:

Destí inevitable de Saray Caballero Carcel estudiant de 2n de Batxillerat de Florida Secundària, Catarroja.

I declara guanyador el poemari *Ègloga del xic gebrat* de Marco Sevilla Ballesteros de Complejo Preuniversitario Mas Camarena Paterna.

CATEGORIA E

S'hi han presentat 3 poemaris. El jurat decideix triar com a guanyador el poemari *Lleuguer d'equipatge* de Mariano Jurado Arcos de La Magna, la Universitat Sènior de Florida Universitària.

MODALITAT DE MICRORELATS

CATEGORIA A (8 a 11 anys)

Nova categoria d'aquesta edició

Es declara desert el premi ja que sols s'hi ha presentat 1 treball.

CATEGORIA B (de 12 a 16 anys)

Enguany s'hi han presentat un total de 76 treballs. El jurat decideix declarar com a finalistes els microrelats següents:

Lluvia de Núria Quesada Jorro, de València.

El amor con el que te quiero d'Irene Boix Roca d'Alzira.

El llenç dels seus murmuris de Natalia Timón Simón de Canet d'En Berenguer.

Silenci de Noelia Aliena de Ángel de Catarroja.

Entre Las Letras de José Fernando Súniga Andrade de Canet d'En Berenguer.

El Jurat declara Guanyador al microrelat *El llenç de les històries* de David Rueda Candelo de Canet d'En Berenguer.

CATEGORIA C (17 a 19 anys)

S'hi han presentat un total de 17 microrelat. El jurat decideix declarar finalistes el microrelats següents:

La mort de Raúl Sevilla Ballesteros de València.

Diari de David Garcia Giner de Gandia.

Finalment, el jurat declara com a guanyador el microrelat, *Perfectament en funcionament* d'Àngela Gil Espinosa de València.

CATEGORIA D (30 a 59 anys)

S'hi han presentat un total de 10 microrelats. El jurat ha establert com a finalista:

Quin comboi! de Voro Machancoses de Picassent.

Finalment, el jurat ha declarat guanyador de la Categoria D de Microrelats, *Un barquito*, de Montserrat Navarro Ríos de València.

CATEGORIA E (60 anys)

Es declara desert el premi ja que sols s'ha presentat 1 treball.

MODALITAT DE NARRATIVA

CATEGORIA A (1r cicle d'ESO)

Enguany s'hi han presentat un total de 19 treballs. El jurat ha declarat finalista:

Enfront de la mar i enfront de tu de Vega Cortés Arranz estudiant de 1r ESO de Mas Camarena Canet de Canet de Berenguer.

La batalla impossible de Dario González Martínez estudiant de 2n ESO de Sagrada Família PJO València.

I s'ha declarat guanyador el treball *Piensa bien y pocos cambios* d'Hugo Tomás Aranda estudiant de 1r ESO de Xúquer Centre Educatiu d'Alzira.

CATEGORIA B (2n cicle d'ESO)

Enguany s'hi han presentat un total de 23 treballs. El jurat ha declarat finalista:

Érase una vez...ansiedad d'Irene Cortés Olmos estudiant de 4t ESO de Florida Secundària de Catarroja.

Pathos d'Emma Röhlich estudiant ee 4t ESO de British School of València de València.

As de picas de Jaime Andres Ruiz estudiant de 3r ESO de Colegio La Purísima Franciscanas de València.

I s'ha declarat guanyador el treball *Azucena* d'Elia Valdés García estudiant de 3r ESO de Salesianas María Auxiliadora de València.

CATEGORIA C (Batxillerats i Cicles formatius de grau mitjà)

Enguany s'hi han presentat un total de 39 treballs, dels quals queden finalistes:

El relat *El matí que vaig conèixer la soledat* d'Antonio Escorihuela Colubi de 1r Batxillerat de Florida Secundària, Catarroja.

Mistos de Júlia Ochando Álvarez estudiant de 1r de Batxillerat de l'IES Cabanyal de València.

Un passeig per la literatura espanyola de Carla Ballesteros Parra, estudiant de 2n de Batxillerat de Florida Secundària de Catarroja.

I s'ha declarat guanyador el treball *Cent roses i un pimentó* d'Aitana Calpe Mocholí de 2n Batxillerat de Florida Secundària.

CATEGORIA D (estudiants d'universitat i cicles formatius de grau superior)

Enguany hi optaven 2 treballs i el jurat declara desert el premi .

CATEGORIA E (Universitats dels majors, Universitats populars i Escoles de d'adults).

Enguany hi optaven 3 treballs i el jurat declara guanyador:

Cercar un estel de M. Carmen Antich Brocal del Centre de Formació de Persones Adultes de Silla.

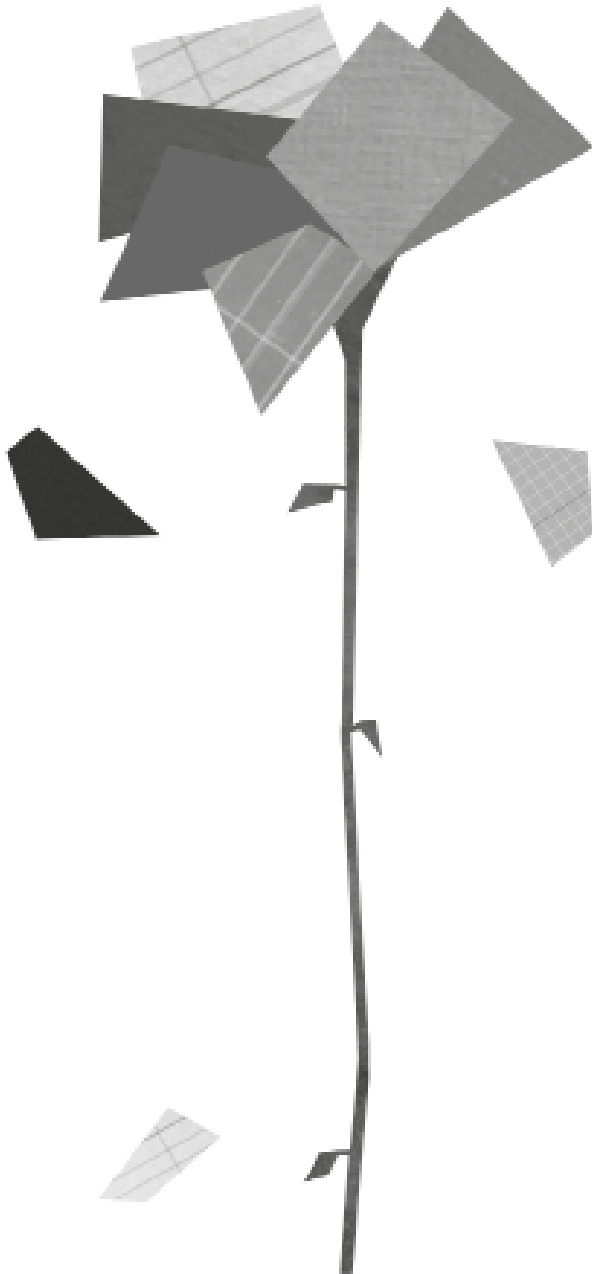
Catarroja, 18 de juny de 2024

Francesc Rodrigo
President del Jurat

LA ROSA DE PAPER

XXIX

GUANYADORS I
FINALISTES

Duna Bonilla Centelles
Finalista de la categoria A-B
de la Modalitat de Poesia

AMOR NO CORRESPON

Aquest amor, per a ningú és el mateix,
I cada vegada, creix mes.

Em confons amb les teues paraules,
rises i ulls somiadors, però al final de tot,
no canviarà res.

Tu ja tens algú que et cuide, que et respecte
i que t'estima, pero mai com jo ho hauria fet.

Ja no t'esperaré mes, acabaré aquesta història,
i esperaré al meu amor vertader, però que sapigues que,
ningú t'estimarà més com jo ho he fet.

LA PASSIÓ SOBRE PATINS

Patina sobre la pista,
és com volar sense ales.

La passió que sento,
és com a una ràfaga de vent.

Em venen al cap tots els meus records,
que un dia vaig crear.

I finalment, em continuo sentint com un nen,
Encara que un dia, ho vaig deixar de ser.

ELS SOMNIS

Als camps florits jo vull anar,
on papallones volen lliures sense parar.

La llum del cel m'acaricia la pell,
i les flors ballen al compàs del meu somni bell.

A la nit, les estrelles m'expliquen històries,
on el meu món de fantasia,
que tot és alegria.

Nit estrellada, somnis a volar,
en el meu món, sempre a somiar.

PASSAT

A vegades llegeixo els missatges anteriors,
Pensant que per a mi, eren d'or.

Em vaig enamorar de tu, però ja
t'havia robat algú el cor.

I segueixo pensant que si hauria tingut una oportunitat,
no hauria importat l'edat.

I desitgant tornar a veure't,
em sento al mateix banquet,
en el qual un dia,
et vaig conèixer.

ET TROBO A FALTAR

Quan la teva llum ja no brilla al meu costat,
em sento sola i trista, sense poder-te abraçar.

Les paraules són com pedres al meu cor ferit,
recordant els moments del teu amor infinit.

Les llàgrimes són com petites gotes d'enyor,
recordant els moments amb tu,
per sempre al meu cor.

Al cap i a la fi, al cor et porto,
on com un tresor, et recordo.

I encara que ja no estàs en aquest món,
sempre estaràs al meu cor.

ABSÈNCIA

Quan tu ja no estàs, tot és tan fred,
com un hivern sense fi, tot és molt trist.

Les llàgrimes cauen, callades, sense fi,
recordant els moments, tu aquí, jo tan sols.

Tot i la teua absència, al cor et portaré,
com un tresor guardat,
per sempre et tindre al meu costat.

VENJANÇA

Quan em van ferir, vaig callar,
però ara el meu cor no pot perdonar.

Quan la traïció em va fer plorar,
vaig decidir que no ho podia deixar passar.

La venjança és dolça, com una fruita madura,
amb cada pas, em sento més segura.

Els mots feridors es tornen contra ells,
en el meu camí, la justícia es fa real.

Amb cor valent i mirada ferma,
la venjança serà la meua recompensa.

AMOR A PRIMERA VISTA

Quan els teus ulls van trobar-se amb els meus,
vaig sentir una flama, un amor sense mesura.

El cor bategava fort, com un ocell lliure,
amb cada somriure, una nova aventura.

És com si el món s'aturara,
només per a nosaltres dos,
en aquest instant màgic,
vaig entendre què és l'amor.

AMICS

No tinc solucions per a tots els teus problemes,
tampoc respostes a les teues preguntes,
però podem intentar buscarles juntes.

Al parc juguem, rient sense parar,
entre arbres i flors, el temps va a volar.

Quan la nit cau i les estrelles brillen,
la nostra amistat resplandeix,
on entre rialles, nosaltres estem feliçment.

Amb tu al meu costat, tot és més bonic,
amics per sempre, fins a l'infinit.

PEQUEÑO BAÚL DE INCOHERENCIAS

Escribiré

Escribiré
escribiré sobre una vida que
quisiera haber vivido.
O tal vez la vida que ahora
experimento.
Aquí, a tu lado
compartiendo un lugar,
sin incluso
conocernos.

Escribiré,
cada noche,
como si fuera mi terapia.
La manera más efectiva de expresar
preocupaciones, un viaje de ida
sin billete de vuelta
no hay rencor, inunda pureza.

Y así,

Escribiré,
lo seguiré haciendo,
continuaré escribiendo.

Aunque ni siquiera yo
sepa
 lo que quiero,
aunque ni tan solo yo
sepa
 lo que siento.

Mi ser y el estándar

¿Y qué es lo que realmente
nos hace estar vivos?

¿Es aquel rítmico latido?

¿O la idea absurda de un *buen futuro*?

Minimizando lo que en mis adentros
siento porqué,

¿de qué sirve encajar,

si a mi alma he de ver marchitar?

Sendero

Como un racimo de uvas
(o de inseguridades)
de miedo, que lentamente
arrasa.

Déjame ver más allá de tu alma,
si es que en mí confías
podemos hacer este viaje de incertidumbre
juntos,
juntas.

Caminando por las piedras más grandes
con cuidado de no resbalar
hacia el pantano de los sueños muertos
que algún día quisieron brillar

¿Me acompañarás?

Sin remedio

Caer

Caer al vacío, en un mar de lágrimas.

El fuego interior se debilita,
mi alma va perdiendo esperanza.

Busco una puerta que conduzca
a la salida, pero está muy lejos.

Demasiado lejos para llegar a tiempo.

Así que aquí me quedo, cayendo,
al vacío, en un mar de lágrimas
y pensamientos.

Soul dancing

Fuimos y hemos sido
seremos y seguiremos siendo
dos gotas de agua, la lluvia
que moja tus pensamientos.

Y es que siempre hemos sido de todo
unidos por un filo hilo
que junta nuestras almas lúcidas
y entrelaza nuestro destino

(Re)nacer

Y me sumerjo
otra vez
en mi amarga y oscura
taza de café
repleta de penas,
enmascaradas alegrías
argollas brillantes que decoran
la falsa esperanza de salir adelante.
¿En el bando del “sí, se puede”,
o en el que ya perdió su estandarte?
Portavoz de una
idea, ilusión o espejismo.

Siempre creí conocerme a mí misma
pero ahora lo siento
como un renacer.

Ellas **(De madres a abuelas)**

A las que estuvieron
desde mi primer día,
desde el primer respiro
que mis pulmones concibieron

Las que me dieron la vida,
razones y motivación para ser
yo misma.
Me cuidaron como nunca
nadie más lo hizo,
me llenaron de un amor
color cobrizo.

Ellas que siempre me han cuidado,
que se preocuparon de que pudiera
yo crecer.

Porque ellas son las mujeres de mi vida
y sé que por ellas
lograré florecer.

Vida

Roza, duele, moldea.
Por un año más,
seguimos en el mismo sitio
Vida, qué concepto tan abstracto
embriagador, sordo de sentido.
Nos cambia a su gusto y desagrado
como un pergamino viejo,
desdobla y doblega
por un camino de magulladas rosas
que algún día brillaron
con un espíritu joven.
Ahora se encuentran
ya muchas mustias, ya muchas secas.

Cansancio crónico se ve
impreso en la receta.
Punto culminante de la monotonía
Malestar del alma y carencia
de fuerza física.
Pero aún quedan esperanzas
de seguir adelante
porque aún sé vivir la vida
la vida, mi fiel amante.

DESTÍ INEVITABLE

L'arribada de la nit

En el silenci de la nit eterna,
la mort s'acosta en mans silencioses,
com un vent fred que tot ho envolta,
la vida es calma, la llum s'apaga.

Les ombres caminen al pas del temps,
i els esperits sedentaris busquen repòs,
la mort és com un final inevitable,
un destí que ens espera sense demora.

La dansa dels temps

En el ballet infinit de la vida,
la mort és la ballarina final,
que amb passos lleugers i elegants,
ens porta cap a l'eternitat.

Els rellotges marquen el seu ritme,
les hores s'allarguen, s'acurten,
i tots seguim el mateix camí,
cap a l'últim acte de la nostra història.

El somni etern

En el somni etern de la mort,
les ànimes troben el seu repòs,
com cries en braços de la mare,
ens deixem portar cap a l'infinit.

Els somnis s'esvaeixen com boira al sol,
i la realitat es fon amb la fantasia,
la mort ens envolta amb els seus braços,
i ens emporta cap a un nou començament.

La veu del silenci

En el silenci de la nit profunda,
la mort parla amb veu suau i dolça,
com una melodia que ens adorm,
ens convida a deixar-nos portar.

Els crits s'apaguen, les paraules falten,
i tot queda reduït al silenci,
la mort és com un bucle infinit,
que ens envolta i ens acarona.

El regne de les ombres

En el regne de les ombres eternes,
la mort és la reina indiscutible,
amb el seu mantell negre,
ens acull en ell amb tendresa.
Les ombres s'allarguen, s'amplien,
i tot es torna incert,
la mort ens guia amb la seua llum,
cap a l'eternitat sense retorn.

El cant dels esperits

En el cant dels esperits ambulants,
la mort troba la seua melodia,
una simfonia d'ombres i llum,
que ompli l'espai amb la seua presència.

Les veus ressonen en l'infinit,
com ecos perduts en el vent,
la mort és com una cançó eterna,
que ens guia i ens transporta.

El destí inevitable

Els records són les flors que creixen,
als peus del nostre camí passat,
són llavors d'amor que plantem avui,
perquè la memòria no s'apague mai.

Els destins es creuen, se separen,
i tot convergix cap a un punt comú,
la mort és com un destí compartit,
que ens espera al final del camí.

La pau

Mirem-la cara a cara, sense por,
com una amiga que ens espera,
amb la seua mà estesa cap al cel,
i el seu somriure com una primavera.

No és un fi, sinó un nou principi,
una porta que s'obre a l'eternitat,
on els somnis es desfan en el vent,
i el cos s'allibera de la gravetat.

L'eternitat silenciosa

En l'eternitat silenciosa de la mort,
els records desapareixen, s'esvaeixen,
com estels que es perden en la nit,
ens deixem portar pel corrent de l'oblit.

Les paraules s'esborren, les imatges s'esvaeixen,
i tot queda reduït a un silenci profund,
la mort és com un buit infinit,
que ens agafa i ens emporta.

El despertar final

Cada adeu és un començament,
una nova llum que s'encén a l'horitzó,
ens impulsa a valorar el present,
i a viure amb passió cada raó.

La mort és el fi d'un capítol,
però no de la història completa,
ens empeny a explorar nous horitzons,
a abraçar l'infinit amb cada meta.

ÈGLOGA DEL XIC GEBRAT

El xiquet agosarat
en l'ombra de l'Ebre
sembla cegat.

Per les fredes natges d'Aragó
llòbrec i lúgubre
les terres havia llaurat.

Amb el cervell encongit
amb la llei vella
en la pagesia estava aturat.

Anhel d'educació
trau el cap desesperat
per l'últim balcó de la imaginació.

El balcó, tancat
per filferros eclesiàstics
de blancor emmidonat.

Religió en el camp
bisbat amortitzat
ningú sap
que Déu no està mirant.

Marioneta pactada
divina, pura i compacta
en un teatre
amanit de blanc.

Ocells blaus en el ventre que
prohibits
passen de llarg per l'església que
Déu tampoc està mirant.

Una mel gelada
abocada per la Lluna
blava es menja el corb
negre sense el xic
participant.

El xic enamorat
d'una donzella amb pel de mel
amb un vent que deixava un rar gust de fel
però la donzella no arriba als camps de blat.

Rares vegades s'ha vist involucrat
seré i solemne
en el que mai tinta havia tintat.

Un mantell d'expressions
que amb llençols
volia el xic tapar.

Esveltesa idealitzada i lloada
en la qual mai
mai arriba a estar involucrat.

Mollós record del passat
que recorda recordar,
haver estat recordant.

Antediluvià sentiment
que alhora modern
peixos de tinta estrenyent.

Llum tintada de negre
recarrega les forces
de la seua ploma bronzejada.

Mordaç i fosc pensament
capaç de reproduir
un veraç i esclarit esdevindre sospir.

Amarga i gebrada veu
que de dolç amanisc
la meua dolçor havia amanit.

De sobte el tema del poema canvia
s'orienta l'amor com a poesia
que tant el xic ànsia.

Veure-la és recordar el centelleig de sol
sentir la palpitant lluna al voltant
dialogar amb el bressol
desbordar la llera per davant.

Sobre una rosa blanca
el xic troba xicotets adorns de
cristall amb una innocència
adulterada mira a través del mirall.

Quanta menys distància
les radiants perles d'arena
són una anhelada estada
amb sabor de canyella.

La nostàlgia romàntica
es mescla amb cautela
amb un afrodisíac intens
mentre llig les *Estances* de Riba

Mariano Jurado Arcos
Guanyador de la categoria E
de la Modalitat de Poesia

«LA ROSA»

Homenatge a V. Andrés Estellés.

Mans de mare

Ella tenia una rosa...

Sempre mirava les teues mans.
Transparents, escrites...
àgils i deformades,
trencades de donar-se sense mesura.
En elles esta la nostra vida.

Fresques en aurores cremant...
calentetes en albes gelades.
Reconec eixes mans blanques
sanadores de pors, de caigudes
i de les ferides de l'ànima.

Mans de seda en cap fort.
Incansables mans de talc.
Mans en ombres xineses,
que volen, que acaricien...
que curen, que parlen,
que amen.

Ja no tornaràs
amb les mans obertes
de la terra que t'abraça.

Tornes feta llum...
records de pa
i cada matí
amb flors blanques.

Escric

...d'un paper vell de diari

Escric des del pou,
des d'un silenci
 humit i estret.

Escric
en la solitud fonda.
Un cercle de cel blau
enllumena els verbs.

Escric
sobre paper mullat
els dies de vent...
sense destí
 sense somnis.

Escric amb llima,
 per a tu
 cor calent.

Sense manual...

...d'un diari groc del temps.

El pas dels hiverns
ha deixat empremtes en el fang,
Ferides del fred i,
buits en la memòria.
Interminable trànsit
buscant el pa i la pau...

per a junts salvar-nos.

Atziacs dies de boira
sense manual a les mans,
per camins,
ara, poc encertats.

Perquè encertes
vull ser
immòbil diana,
només generositat...
el millor llegat.

El riu

...de mà en mà, per tot el poble...

Com els moments
que entren a ritme de pèndol
en la roda del temps...
així entre al riu:

 despullat,
 a soles,
inquiet.

Aigua i temps ocupen
tots els buits del cos;
junts netegen, refreden,
ofeguen les ferides
a colps de somnis.

Com el riu...
només busque
la immensitat de l'oceà
entre juncs i remor d'aigua.

Mentres l'aigua passa,
 darrere
 queda el silenci.

Confitura

...una rosa de paper.

Crear, raonar,
oblidar, amar...
Algún dia revertirà
el dolor injust.

Sobre les runes del passat
el perdó construirà
la nostra casa.

Sobre la fruita caiguda
han passat els estius.
S'arruga plena de sucre,
es podria a la terra
sense passar per boques ni mans...
El temps no retornarà
el que el temps s'ha endut.

Urgix arreplegar la fruita,
confitar-la amb amor...
reconstruir la casa
abans que acabe l'estiu.

Lleuger d'equipatge...

Poseu-me les ulleres...

V. A. Estellés

Per a l'últim viatge
vestiu-me d'oliveres i tarongers
i, deixeu als pardalets
que niden als meus braços.

Cobriu de gesmils
les parpelles.
Deixeu-me obertes les mans
a les abraçades.

Que algú llija a Machado.
Deixeu-me un llapis a prop,
les ulleres i paper usat.
Potser en el llarg viatge
puga escriure-vos alguna cosa.

Núria Quesada Jorro
Finalista de la categoría B
de la Modalitat de Microrelat

LLUVIA

“Solía sentarme allí con Benny, mi mejor amigo, los días de lluvia. El gigantesco árbol que tenía al lado solía resguardarnos de ella. Echo de menos a Benny, ya no es el mismo... ahora pasa de mí, no me saluda ni me mira cuando nos cruzamos. Por eso me subí al banco, para pensar en todos esos momentos bonitos que tuvimos y que nunca volverán. Meto la cabeza en el nudo que he hecho con la cuerda que he atado a la rama más alta del árbol y salto. Echo de menos los días de lluvia.”

Irene Boix Roca
Finalista de la categoría B
de la Modalitat de Microrelat

EL AMOR CON EL QUE TE QUIERO

¿Y si es verdad todo aquello que dicen los poetas melancólicos y filósofos resentidos sobre que la fuente más grande de sufrimiento que perturba el ser humano es el amor? ¿Por qué nadie ha podido todavía explicarme cuál es entonces el sentimiento que me desborda cuando te veo llegar, el sentimiento que transforma vendavales en suaves brisas con cada uno de tus suspiros, el que cambió mis pesadillas por sueños suaves y delicados de los cuales nunca me quiero despertar? Quien sepa qué es, que me diga el nombre de aquel que hace que una noche estrellada sea incomparable al brillo de tus oscuros ojos, el que hace que se me pare el corazón cuando te escucho nombrar y el que me hace recordar como el viento mueve tu oscuro pelo en los días más fríos.

Tal vez, este no es un nuevo e indescifrable sentimiento, tal vez tan solo es un amor diferente, incoherente y turbulento, el tipo de amor que vive un adolescente, coherente en su incoherencia, perfecto en su imperfección o tal vez este es tan solo el amor con el que te quiero yo.

Natalia Timón Simón
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

EL LLENÇ DELS SEUS MURMURIS

Al poble de Almargen, on els rellotges semblaven detindre's en cada sospir del vent, vivia Clara, una pintora de terrats oblidats. El seu art naixia de l'amor pels colors del crepuscle que s'esvaïen en les teulades velles i desgastades.

Una vesprada, mentre el sol jugava a amagar-se, Clara va conèixer a Tomás, un poeta sense tinta ni paper, que teixia versos amb la mirada i els murmurava a cau d'orella del temps. Tomás, amb el seu somriure fàcil, va trobar en els ulls de Clara un univers de matisos blaus i grisos que mai abans havia recitat.

L'amor entre Clara i Tomás va florir com l'única flor en un camp de ferro. S'estimaven en silenci, entre pinzellades i paraules que mai necessitaven ser parlades. Les seues ànimes es comunicaven en el llenguatge secret dels quals coneixen el color exacte de l'esperança i el so del cor quan, finalment, troba la seua llar.

Un dia, Clara va pintar un terrat on dos figures es miraven sense tocar-se, separades només per un sospir de vent, però eternament unides en el llenç del seu amor. Tomás, en veure-la, va saber que no necessitaven més poesia; tota la que necessitaven ja era allí, en el quadre, vivint per sempre.

Noelia Aliena de Ángel
Finalista de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

SILENCI

No hi havia a València dos amants com nosaltres, en el racó més obscur de la ciutat, entre carrers i senyals compartíem un secret més enllà de les paraules. Ens trobàvem tots els divendres a la nit.

Anhelava dir-li a Jack el que callava. Les seues mirades parlaven un llenguatge ocult. Entre murmuris i somriures.

I hui torne a fer-te la mateixa pregunta, però *després del teu silenci estricte, camines decididament.*

José Fernando Súniga Andrade
Finalista de la categoría B
de la Modalitat de Microrelat

ENTRE LAS LETRAS

En una antigua biblioteca, donde los rumores cuentan que hay espectros y restos vivos de seres antiguos, y en los que los libros relatan historias, una obra extensa en particular está enfatizada mientras reposa sobre un pedestal consumido por la vegetación.

Nadie que supiera quién lo colocó ahí vive para contarlo, al igual que la intriga por saber del origen de la ubicación, pero por la noche, en cuanto la luna alcanza su auge en altura, observamos un fenómeno sobrenatural. Las páginas viejas pasan a un ritmo constante, intrigante, mostrando relatos desconocidos de orígenes arcaicos.

La niña, enfocada en su mundo basándose en los cuentos infantiles, se topa con la ubicación que contiene los mayores misterios de la edad contemporánea. Liderada por su curiosidad, llega al antiguo libro y descubre el misterioso patrón que lleva a su apertura. Con cierto cuidado, toca la portada y comienza a leer las incomprensibles historias conservadas en el interior.

En ese momento, ocurre algo maravilloso. Las líneas lucen vivas, sumergiendo a la niña en sus historias y travesías. La niña, observa civilizaciones antiguas, solventando conflictos y sobreviviendo a las tragedias que acabaron con ellos, hasta que, amanece, y el libro cae de nuevo en su diario letargo.

Ella vuelve a su casa, pero en ella se lleva las profecías de aquel libro mágico que le mostró otros planos existenciales, siendo conoedora de que, a lo largo de la existencia, la imaginación siempre le guardará compañía.

David Rueda Candelo
Guanyador de la categoria B
de la Modalitat de Microrelat

EL LLENÇ DE LES HISTÒRIES

A l'estudi d'Eric Reis, un artista famós conegut per les seues obres surrealistes, hi ha un llenç en blanc, la seva darrera obra inacabada. La notícia de la seva mort va impactar el món de l'art, però ningú pensava que el llenç en blanc podria ser més que una obra inacabada.

La gent curiosa es reunia davant de l'estudi, intentant esbrinar el secret de l'últim quadre de Reis. Un dia, un jove estudiant d'art, Marc, va decidir entrar a l'estudi. Mirant el llenç en blanc, passà una cosa estranya: el quadre va començar a omplir-se lentament, revelant imatges de desconeguts.

Marc va quedar impressionat pel llenç que anava canviant. Cada dia, tornava a l'estudi per a observar com les escenes es desenvolupaven davant els seus ulls. Prompte, es va adonar que les imatges no eren simples moments imaginaris, sinó fragments de vides reals.

Convençut que aquest quadre era més que una obra d'art, Marc va decidir compartir el seu descobriment amb la resta del món. La paraula es va estendre ràpidament i aviat la investigació de Reis va atreure gent que buscava respostes a les seues vides.

Al final, el llenç en blanc d'Eric Reis es va convertir en un espill que reflectia els sentiments i els desitjos d'aquells que el

miraven. I Marc, el jove estudiant d'art, va trobar-hi no sols inspiració i sorpresa, sinó també un nou propòsit per a la seua vida: ajudar a uns altres a descobrir el significat en les seues pròpies històries.

Raúl Sevilla Ballesteros
Finalista de la categoria C
de la Modalitat de Microrelat

LA MORT

Obri els ulls i altra vegada està en l'hospital amb un dolor que mai no es va acabar. Un xiquet que per jove que siga, sols la mort es el seu alleujament. La seua família, amb mirades carregades de preocupació, es reuneix en silenci al seu costat.

–Ja no vull viure més!– Murmura amb la veu dèbil però ferma.– Vull acabar amb el patiment.

La família amb un dolor indescribable va asentir. I tot per fi es va acabar.

I després de tot, la mort, quina sort

David Garcia Giner
Finalista de la categoria C
de la Modalitat de Microrelat

DIARI

Hui escric en el meu diari les vegades que el meu cos ha sigut objecte per a tu i la meua ànima, irrellevant.

Hui escric en el meu diari les vegades en què les meues llàgrimes esdevenien gotes de lava que erosionaven la meua cara i la meua ànima a la vegada quan queien a causa teua.

Hui escric en el meu diari les vegades en què no em deixaves volar, em deixaves nugada, nugada al teu cos i lligada, lligada a la teua personalitat.

Hui escric en el meu diari com satisfactòriament he eixit airoso de la meua batalla amb tu, la racionalitat contra la desmesura i la incordura.

Hui escric en el meu diari celestial que, per fi, s'ha alliberat per complet la meua ànima. Ara puc volar i sentir. Ara puc ser infinita, ara puc ser jo.

Ángela Gil Espinosa
Guanyadora de la categoria C
de la Modalitat de Microrelat

PERFECTAMENT EN FUNCIONAMENT

Un dia d'estiu com qualsevol altre en la vida de Mireia. Desdejunava i s'endreçava per a eixir de sa casa cap a la plaça del poble. Allí ella i els seus amics decidien què volien fer eixe dia: anar al parc, comprar al centre comercial, pegar-se un bany a la mar i torrar-se al sol... Tenien tantes possibilitats com podien imaginar. Hui havien decidit fer un pícnic al riu. Cadascú agafaria menjar de sa casa (entrepans, galetes, fruita...) i se n'anirien cap al riu. Feia un matí preciós, amb el sol radiant i els ocellets cantant. Passaren tot el dia allí banyant-se a les aigües cristal·lines i veient tot tipus d'animalets aquàtics: crancs, granotes, peixets de colors cridaners... Quan el sol s'amagà darrere de les colossals muntanyes i el cel s'omplí d'estrelles, tan nítid que es veia clarament la Via Làctia, se'n tornaren cap al poble. Mireia, ja a casa, s'adormí per recuperar forces i se sumí en la silenciosa nit que l'envoltava. Un altre meravellós dia que l'esperava l'endemà. Havia estat una vegada més una jornada perfecta. Res de mussols fent uuu-uuu, ni grills carrisquejant, ni tan sols el lleu soroll que l'aigua del riu fa al córrer. Res.

El món ja s'havia apagat per a recuperar l'energia perduda i així encendre's l'endemà a les sis en punt, com cada matí des del cataclisme, per funcionar tot el dia fins apagar-se a les deu de la nit, hora programada per la intel·ligència artificial.

Voro Machancoses
Finalista de la categoria D
de la Modalitat de Microrelat

QUIN COMBOI!

Aquesta vegada no pense fallar. Tota la vida privant-me d'anar-hi: primer, pel sucre; després, que si et faràs gros; a tota hora havia de sentir-me allò de: «has de dur una vida saludable...» Clar! I mentre un servidor es quedava a casa més avorrit que una ostra per evitar temptacions, tots els amics passant-ho d'allò més bé. I, per a què? Si no ha de quedar ni l'apuntador. Que més té un any amunt o avall! Ja estic cansant-me de tanta vida sana. Au, a fer la mà cavall i picador! Al remat, farà més de quatre anys que no ens veiem; si fa no fa, des que faltà l'Agustinet. Està decidit. Enguany jo m'encarregaré d'organitzar el dinar de quintes. Tu saps les coses que ens haurem de contar després de tant de temps? Fins i tot, potser pague la pena veure'ns més prompte i començar el dia esmorzant junts. Pel que a mi respecta, intentaré xuclar amb coneixement, no siga cosa que després d'anys d'abstèmia induïda, l'alcohol no em sente bé.

Quin comboi em fa! I més ara que vivim a quatre passes els uns dels altres. Tots els amics de la quinta estem en un rogle, al mateix carrer, excepte el Lluís que està al girar i, com no, el classista d'Evarist que, com sempre ha volgut volar alt i no li agradava el veïnat, s'ha estimat més el panteó familiar.

UN BARQUITO

Había una vez un barquito chiquitito. Era tan pequeño, tan frágil, que el nombre de barco le quedaba grande. Era una embarcación neumática, negra y remendada, con un viejo motor en la popa. Nada más, ni nada menos.

Había una vez un barquito chiquitito que debía llevar a bordo a más personas de las que la prudencia aconsejaba, y debía llevarlas de una costa a otra, surcando un océano implacable, voraz. Aquel barquito no podía navegar, pensaban las costureras mientras le colocaban parches y más parches. Aquel barquito no sabía navegar, murmuraban los hombres que lo llevaban a hombros hasta la orilla del Atlántico. Aquel barquito no podía navegar, todavía no, así que lo escondieron en una gruta oscura a la espera de su anhelante tripulación.

Pasaron un, dos, tres, cuatro, cinco, seis semanas hasta que la mafia engatusó a jóvenes suficientes para llenar el barquito de vidas y sueños, y sus bolsillos de dinero. Pasaron un, dos, tres, cuatro, cinco, seis semanas en las que el barquito aguardó en la gruta sacudido por las mareas, chocando contra las piedras, colmándose de salitre.

Y aquel barquito pequeño y frágil se vio abordado por treinta y cuatro personas y su escaso equipaje. Ya que el barquito tembló de miedo ante la responsabilidad que le había sido encomendada. Y con temor y esperanza aquel barquito navegó.

ENFRONT DE LA MAR I ENFRONT DE TU

Una onada d'alegria va arribar a mi, semblava que el meu major somni s'haguera complit, i en certa manera tenia raó. Vaig veure eixes dues ratlles sobre la prova d'embaràs, no ho podia creure! A l'instant, un sentiment d'inseguretat i por va inundar el meu cos, ho faré bé?, seré bona mare? Però eixos sentiments es van esfumar quan vaig sentir que algú entrava per la porta de casa.

–Hola! –va exclamar el meu promés, sí, el meu promés, em va demanar matrimoni fa poc més de cinc mesos quan ens en vam anar de viatge a la costa de Portugal i no podia estar més contenta, havia complit un dels meus somnis. En aquell dia, hui, vaig complir el segon.

Vaig amagar la prova en una de les butxaques dels meus pantalons abans d'eixir per la porta del xicotet bany. Exhausta, vaig eixir a saludar-ho i vaig trobar la seua mirada, semblava content com de costum, no sé com era capaç d'estar content sempre i mantindre un pensament negatiu en la seua ment. Era fascinant com en algunes coses érem tan diferents. Ell sempre feliç i sabent amagar les seues emocions, mentre que jo era total contrari, m'enfadava per cada miserable detall. En uns certs moments no sabia ni com podia aguantar-me.

–Hola –li vaig contestar amb un to més alegre del costum, amagant el sentiment d'intranquil·litat. Desitjava explicar-li-ho tot, però no sabia com estava tan indecisa i desesperada.

Tot va ser molt tranquil, em vaig asseure en el sofà mentre ell arplegava les seues coses del treball. Jo treballava de mestra d'infantil i no em podia fer més feliç, un altre somni més complit. Hugo era administrador i es passava treballant la major part del seu temps, alguna cosa que no m'agradava per a res, però acabava acostumat-me.

Vam estar sopant una bona estona, una deliciosa sopa que havia preparat Hugo qui era l'únic que cuinava perquè si jo arribava a posar una mà en la cuina acabaríem cridant als bombers.

Una vegada acabem de sopar, li vaig preguntar si volia pujar al terrat al qual ell va afirmar ràpidament. Havíem de saltar per la finestra per a pujar per les escales d'emergència que ens guiava cap a aquell immens terrat. Hugo va eixir primer i em va tendir una mà mentre em dedicava un xicotet somriure perspicaç, la seua càlida pell em va tranquil·litzar i pugem com si anàrem dos xiquets xicotets fent salts. Ens asseiem en dues xicotetes cadires que hi havia mentre miràvem la preciosa nit que hi havia aquell dia, el cel estava ple d'estreles i no s'escoltava ni un mínim soroll i llavors vaig pensar que va ser el moment perfecte per a explicar-li'l tot.

Em vaig sentir xicoteta i insignificant davant l'immens cel que cobria l'edifici, però sabia que Hugo no anava a pensar el mateix, i em vaig armar de valor. Vaig traure la xicoteta prova d'embaràs i ho vaig mirar de reüll, no sé com va saber que li estava mirant, però es va girar delicadament.

–Estic embarassada. –Vaig dir de sobte amb un to dolç i suau, mil emocions recorrien el meu cos.

Ell es va alçar a l'instant de la cadira vaig notar com la felicitat li envaïa el cos i al moment em vaig veure volant sobre els seus braços, m'abraçava amb força i portava un gran somriure esbossat en la seua cara.

Tots dos gaudim de la nit, semblàvem més felices del que mai havíem estat.

Dormim abraçats mentre ell m'acariciava la panxa, la qual no tenia cap canvi, amb gestos suaus i tranquils, no podia estar més agraïda.

–M'és igual que siga, encara que preferisc un xicotet Hugo –va dir amb una xicoteta riallada–. L'única cosa que m'importa és casar-me amb tu i viure la meua vida al costat de vosaltres.

Tres mesos després:

Va arribar el dia de la primera ecografia, tots dos estàvem supernerviosos i quan arribem a la consulta vam ser a la sala d'estar una bona estona i la cama d'Hugo no parava de moure's, estava nerviós de veritat. Jo sentia que se me n'anava a eixir el cor per la boca.

–Senyora Garcia, ja pot passar –va dir una metgessa amb una veu apagada.

Hugo es va alçar i em va fer una besada en el front mentre m'acariciava la panxa per vintena vegada.

Em vaig tombar en el llit i la metgessa em va començar a revisar, em va escampar un gel realment fred per la panxa, em va gelar la pell. I per fi et vaig veure en aquella pantalla petita,

vaig començar a somriure com mai ho havia fet mentre tenia la mirada fixa en el teu xicotet cos.

–És un xiquet –va dir alegrement.

Hugo va començar a voletejar per tota l'habitació, no sabia on mirar es movia tant que semblava que anava a esclatar.

Els mesos següents:

Passem els pròxims mesos comprant-te roba i moblant la teua habitació, tot el veïnat esperava la teua arribada.

Un dia mentre compràvem el teu conjunt per a l'eixida de l'hospital, un conjunt de llana d'un color blau núvol que sentia que ja feia olor de tu, el teu pare va dir.

–Martí! –va exclamar il·lusionat.

–Quin? –vaig respondre curiós.

–Així es dirà, Martí. Com el meu avi –va afegir uns segons més tard.

Vaig afirmar a l'instant mentre el mirava amb uns ulls tendres.

14 d'abril del 2001:

Ja sentia que em pesaves molt, no podia ni caminar i el dolor era insuportable. Ja teníem les maletes preparades

per al dia que arribares. El teu pare tenia els ulls brillants, molt més que el dia que em va conèixer. Com era sabut, si el meu caràcter per si mateix ja era bastant fort estant embarassat va ser molt pitjor, m'enfadava per tot i tenia canvis d'humor molt sobtats. No obstant això, l'embaràs se'm va fer molt amé.

Recorde la nit abans de rebre la notícia, el teu pare i jo estàvem asseguts en el sofà veient una pel·lícula de romanç d'aquelles que em feien plorar tant i mentre estàvem notant les xicotetes puntades que em pegaves, el teu pare semblava un xiquet xicotet mentre gravava tot el que passava i cada canvi que hi havia en el meu cos. Per primera vegada en la meua vida, vaig sentir que tot era com volia, que tots els meus somnis es complien i el més important que érem feliços, més que mai. Hi ha una única manera de ser feliç en la vida: estimar i ser estimat i així és com em sentia. La felicitat inundava el meu cos.

Havia acabat la pel·lícula i decidim anar-nos-en a dormir, però quan em va alçar vaig sentir que alguna cosa va explotar dins de la meua, vaig mirar al sòl i, efectivament, havia trencat aigües. La meua cara demostrava felicitat perquè per fi t'anava a conèixer, però alhora demostrava inseguretats i intranquil·litat, tal com el dia que em vaig assabentar que venies de camí.

Mentres que la cara del teu pare era de total preocupació, no parava de quequejar mentre jo li repetia que es tranquil·litzara. Va eixir corrent per les coses i d'un moment per a un altre ja estava a l'hospital a la sala de parts i mil doctors envoltant-me, Hugo no parava de sospirar i jo no era capaç de processar tota la informació.

15 d'abril del 2001:

Va ser el 15 d'abril del 2001 quan aquell cordó umbilical es va interposar en el nostre camí. Estava buida, com n'hi haguera ressò dins de mi, faltaves tu. Com si un ramat d'elefants em picara de peus el pit cada vegada que respirava. Sabia que tot s'havia acabat, però no volia acceptar-ho, m'havien arrabassat una part de la meua vida, la més gran.

Em recorde el moment en què vas eixir de mi, vaig mirar de reüll el rellotge amb grans números rojos que estava en la xicoteta paret de la meua habitació, eren les 19:09. I en aquell moment quan pensava que el dolor s'havia esfumat, va vindre més fort com una onada de vent que arrasa amb tot, però esta vegada va arrasar amb mi.

Vaig escoltar al lluny un xicotet sanglot i eres tu, el meu xicotet Martí. Però als segons eixe so de tranquil·litat es va esfumar. Mai havia pensat que un so atenuara marcaria tant en vida. Vas deixar de plorar i vaig veure els metges preocupats i va ser en eixe mateix instant quan vaig notar la teua càlida pell, cada vegada més freda sobre els meus braços, el meu cor es va rebotar, tot el meu cos es va parar i no sabia com reaccionar.

No podia respondre que m'havia fixat tant en els teus ulls blaus que sentia que estavadins de ti. Quan vaig aconseguir desenfocar la mirada vaig afirmar i no sé ni com de sobte els teus ulls es van tancar i et van portar.

Hui en dia no pare de pensar en tu cada vegada que pas per aquella botiga on et vaig comprar tota la teua diminuta roba, que la continue conservant com el primer dia. Però la mar és el que més em recorda a tu, em recorden a eixos ulls que mi-

raven amb desesperació i tendresa abans que em deixares, cada vegada que veig la mar et veig a tu, al blau dels teus ulls. I si, ja tot es va acabar, però no deixaré de pensar en la persona, que a penes vaig conèixer, però em va omplir el cor, a punt d'esclatar, però que alhora el va buidar i es va quedar com un desert deshabitat.

Un any després:

La tristesa inundava la llar, el teu pare i jo no érem capaços de mirar-nos, i jo el necessitava, el necessitava més que res en eixe moment, però no sabia que fer per a estar igual que abans, no podia, sentia que en algun moment anava a despertar-me del somni que tant m'estava ferint, però no va anar així, era la realitat i havia d'acceptar-ho encara que me n'anara impossible.

I en el moment més sobtat, va succeir, em vaig tornar a quedar embarassada. La relació entre el teu pare havia millorat, ja estàvem com abans, però mai vam tornar a estar igual des que t'en vas anar.

15 d'abril del 2002:

El 15 d'abril va nàixer la xicoteta Martina, va nàixer el mateix dia que tu i no sé si va ser casualitat, però en certa manera va ser com una tireta en el meu cor. La felicitat havia tornat, però sentia que l'entorn era fred, sabia que el teu pare sentia el mateix que jo, ja que em mirava de reüll mentre subjectava a la teua germana, que tenia la mateixa pell càlida de la primera vegada que et vaig agafar, l'única diferència és que la seua calidesa va romandre allí i no es va esfumar llevant una altra part del meu ser.

Actualitat:

La teua germana, el teu pare i jo continuem anant a la platja tots els caps de setmana per a veure't i saber que estàs, quan mire la mar et mire a tu i una llàgrima sempre sem'acaba vessant, "què et passa, mamà?" Sempre pregunta Martina que encara no sap de la teua existència.

He hagut de lluitar molt, moltíssim per a poder ser la mateixa d'abans i no pensava que la vida m'anara a defraudar tant, però continues estant al meu costat, cada pas que done, cada assoliment que rebut va dedicat a tu i a la teua germana que algun dia sabrà sobre tu i t'anhelará tant com jo, però la vida continua i he de seguir avant, però este capítol es quedarà inconclús sense un punt final, perquè serà això el que em guiarà fins al final, nosaltres quatre sense un rumb al qual seguir perquè la vostra companyia és l'única cosa que em fa feliç.

Cada vegada que veig la mar, et veig a tu a, tots els records que m'haguera agradat viure, però l'amor que ens va unir segueix en cada record compartit.

Darío González Martínez
Finalista de la categoria A
de la Modalitat de Narrativa

LA BATALLA IMPOSSIBLE

En un temps llunyà, allà l'any 1294, L'Orde dels Pobres Cavallers de Crist i del Temple de Salomó, també coneguda com a Orde del Temple, una dels ordres militars més poderoses de l'Edat mitjana, van arribar a Peníscola i sobre les restes d'una alcassaba àrab, en la zona més elevada del penyal que dominava la ciutat, van construir una obra romànica.

El seu refugi amb vista a la mar, un lloc idíl·lic on podien estar segurs.

Transcorrien els dies i ells seguien en el seu refugi, sense preocupacions preparant-se i entrenant en l'art de l'espasa, de la llança i muntant als seus elegants cavalls, per a estar preparats per a qualsevol batalla que necessitarà de la seua presència.

Al pati d'entrenament on estaven els Cavallers entrenant, tímidament es va acostar Mario, era un xiquet molt prim i espavilat, que desitjava amb totes les seues forces ser Cavaller, eixidia complir 8 anys i el seu somni podia començar a complir-se.

–Senyor, vull ser un gran Cavaller i faré tot el possible per complir el meu gran desig.

–Camina Mario!, no digues bobades, ves a jugar amb els teus amics.

Mario molt enfadat, va replicar:

–No, Senyor! no són bobades, hui complisc 8 anys i hui vull iniciar-me com a patge.

–Bé, perquè llavors, si estàs tan convençut, tu hauràs d'entrenar molt dur per a ser el millor Cavaller d'este Orde. Tot eixe montó d'armes pots començar per netejar-les i ordenar-les.

–Així ho faré! Senyor, No el defraudaré.

Mario va passar tota la vesprada entre espases, llances i resta d'armes netejant i polint, fins a caure rendit per tot el que havia treballat eixe dia, però molt content per veure el seu somni més pròxim i arribar a ser algun dia Cavaller.

Van passar els anys, Mario seguia amb el seu entrenament, s'havia convertit en un jove molt valent, fort i amb una habilitat impressionant per al maneig de les armes, no tenia rival, tot el que s'enfrontava a ell acabava seriosament perjudicat. Era el millor escuder que un cavaller podia tindre al seu servici.

Un dia entrenant amb el seu amic Jaume, es va quedar pensant i li va dir:

–Jaume, tu creus que estic preparat perquè em nomenen cavaller?

–Clar que sí! Tu eres el més valent i valerós escuder, no tens rival.

Demà serà el dia, m'armaré de valor i parlaré amb el meu Senyor, crec que estic preparat per a la meua investidura, prompte compliré 21 anys.

Mario va esperar el moment adequat, es va acostar al seu Senyor i li va dir:

–Senyor prompte compliré 21 anys, crec que ja estic preparat per a convertir-me en Cavaller i defensar este Orde en el camp de batalla.

–Mario, estàs segur? És una gran responsabilitat ser nomenat Cavaller.

–Ho sé, Senyor, però estic preparat i ho he desitjat tot al meu vida.

–Perquè així serà, en la pròxima lluna plena seràs nomenat Cavaller.

Eixe moment va ser el més emocionant de la seua vida perquè prompte s'anava a convertir en un gran Cavaller.

Va arribar el dia més desitjat de la seua vida, el dia de la celebració de la cerimònia solemne de la seua investidura, quan el monarca va començar a dictar les paraules, Mario es va emocionar i va sentir que l'havia aconseguit, el seu somni per fi es feia realitat eixe dia es va muntar un banquet en el seu honor.

Va transcórrer tot el dia entre riures i balls, però a boca de nit va succeir una cosa inesperada, havien arribat rumors que el monestir de Poblet estava en problemes.

L'endemà, el primer dia de Mario com a Cavaller d'Honor va començar bastant dur, els rumors del dia anterior eren certs, aquell mateix dia, sense perdre temps, havia de viatjar per a defensar als monjos al Monestir de Poblet, una abadia Cistercenca a la comarca de la Conca de Barberá, els monjos que

estaven en perill. Mario va iniciar el seu viatge abillat amb una lluenta armadura de cuir i cota de malla. Va ser un camí llarg i replet de nervis perquè no sabia el que s'anava a trobar a la seua arribada, la sorpresa de Mario quan va arribar, va ser que el Regne del Nord havia pres ja l'abadia i tenia capturats a tots els monjos del monestir, no havia arribat a temps, havia d'actuar prompte si no els monjos podien resultar ferits, temia per les seues vides.

No anaven preparats per a una batalla tan cruel la seua missió només era defendre als monjos, però ja només podien protegir-se ells mateixos perquè el Regne del Nord, estaven esperant-los per a atacar-los i així aconseguir també totes les terres del Regne del Sud, acabant amb la major part de l'exèrcit, seria més fàcil de conquerir-lo i més si en la batalla moria el Cavaller més valent i millor preparat, Mario.

Ja no hi havia marxa enrere, havien de lluitar amb totes les seues forces per a poder alliberar-los, la major part de l'exèrcit que havia arribat al costat de Mario de Peníscola, va ser ferit en la batalla, ell va aconseguir ocultar-se i es va establir en un xicotet quartet pensant com podria eixir d'allí amb vida i posar fora de perill al seu exèrcit i al monjos, va passar ocult la major part del dia, pensant com fer-lo.

A boca de nit, Jaume es va reunir en el Monestir de Poblet amb el Rei del Nord, per a parlar amb ell i poder arribar a un acord per a alliberar els pobres monjos, però el Rei no va voler ni escoltar-lo.

Jaume es va reunir amb Mario en el seu amagatall i entre els dos van tramir un pla per a acabar amb el Regne del Nord.

El pla va començar... i el que havia de fer Jaume era intentar accedir al monestir molt entrada la nit per a poder alliberar els monjos sense que l'exèrcit del Regne del Nord els viera.

D'altra banda Mario havia de reunir al major exèrcit que poguera per a, en cas que Jaume no poguera alliberar-los, entrar per sorpresa i atacar.

El pla no va eixir com esperaven, Jaume va ser descobert i Mario va haver d'entrar amb el seu exèrcit i barallar amb totes les seues forces per a salvar al seu amic i en la seua ment van passar estes paraules "Què passa si no ho aconseguisc,.. Mario, pregunta't què passa si ho aconseguisc" llavors després de recordar eixes paraules, Mario lluita amb tot el que tenia fins a l'últim alé, van aconseguir acabar amb els seus enemics i posar fora de perill el Monestir, no havia defraudat al seu Regne ni al seu mestre que li havia promés de ser el millor cavaller i no anava a morir en esta batalla.

Durant anys Mario va defensar a tots els pobles i va guanyar grans batalles i es va convertir en el més valent i lleial Cavaller.

PIENSABIEN Y POCOSCAMBIOS

–«¡No lo hagas!»

–«¿Cómo que no?»

Seguro que todos los que leéis estas líneas habéis visto alguna vez la típica imagen en la que en el hombro derecho hay un ángel y en el izquierdo un demonio, o una versión de estos. Representan un poco la conciencia y la tentación, y son los encargados de mostrar los conflictos internos de alguien. Pues así me siento yo muchas veces. Confundido, con mil dudas, con miedos e incertidumbres.

Por un lado, está Piensabien. Siempre dando buenos consejos y ánimos para que afrontes todo lo que venga. Te ayuda a ver la parte positiva, que aunque no lo parezca, siempre la hay.

Por otro lado, se encuentra Pocoscambios, refunfuñante, gruñón y dispuesto a inquietarte, echarte atrás o hacer que te equivoques.

Cuando eres pequeño, no haces ningún caso a estos dos, yo creo que ni siquiera existen. Pero según vas creciendo, cada vez están más y más presentes en tu día a día. La clave está en saberlos manejar y que no lo hagan ellos contigo.

Escuchar a Piensabien sin tener en cuenta a Pocoscambios es difícil y muy costoso. Al menos para mí.

Este último es increíblemente convincente.

–«¡Tú puedes con todo, adelante! ¡Verás que no es para tanto!»

Esas palabras escuché yo el día en mis padres me propusieron cambiar de colegio. Lo recuerdo como si fuese ayer, y eso que ya han pasado casi tres años.

Tenía 10 años y 10.000 dudas. Igual que ellos, claro. Para mis padres también fue difícil. En aquel momento Pocoscambios se apoderaba de mí, ocupaba todos mis pensamientos las 24 horas del día.

–«No lo hagas, no saldrá bien, estarás solo, no tendrás amigos...»

Pocas veces dejaba a Piensabien darme sus consejos.

Cansado de escuchar todo aquello y de quedarse callado, Piensabien un día apareció y me dijo que no le hiciese caso. Que todo lo que me decía eran tonterías, que debo confiar en mis padres siempre y aceptar los cambios. A veces son necesarios y se tienen que afrontar.

Sabéis que al final hice caso a sus palabras y decidí aceptar el cambio y todo lo que este suponía. ¡Fue un gran paso para mí!

Todavía hoy me siento orgulloso de ello. ¡Fui muy valiente!

A partir de aquel momento, no han dejado de aparecer en mi vida. Día a día, en cada cosa que hago o en cada cosa que pienso.

Cuando creces, también crecen las dudas, crece el número de decisiones y crecen los cambios en tu vida.

Lo mismo ocurre con las amistades. Todos tenemos un amigo o una amiga más optimista que siempre ve la parte positiva y alegre en la vida, y lo más importante, te ayuda a verla a ti. Estos son a los que hay que cuidar y a los que no hay que perder nunca.

Quien te ayuda, te aconseja y te escucha es quien vale la pena de verdad. Esos que son como un Piensabien en forma de amigo o amiga.

Seguro que todos tenéis uno o más de uno, parad a pensar y tenedlo en cuenta.

Luego están los que no suelen aconsejarte bien, los que te desafían y te retan a hacer cosas que quizás tu no harías, pero que la duda o el simple hecho de querer quedar bien, te empujan a hacerlo. Aunque en el fondo, tú sabes que no es lo correcto.

Y luego claro, ves que no deberías haber obedecido a tu amigo "Pocoscambios". Pero de esto se trata en la vida, de ir aprendiendo a base de errores y aciertos.

Yo de esos tengo una gran colección. Algunos me han servido para aprender, otros de simple lección.

No estaría de más un manual de instrucciones para saber qué es lo correcto en cada caso, la verdad... Una especie de librito llamado "Que hacer sí..."; estaría bien. Seguro que lo compraría mucha gente de mi edad.

Estas cosas me ocurren también en mitad de un partido de baloncesto. Mi deporte favorito. Hace unos años que lo descubrí y desde entonces me ha cambiado mucho la vida. He conocido a gente nueva, siento que tengo un objetivo cada vez que cojo el balón y es aprender y mejorar para conseguir grandes cosas.

Cuando alguien me dice qué es lo que debo hacer, según su interés y sin pensar en el mío, mi cabeza se llena de nuevo de dudas y de miedos.

En ese momento...

–«¡Hazlo, tu puedes!» –me susurra de lejos mi querido Pien-sabien.

–¡No vas a poder, déjalo estar!” –grita fuerte Pocoscambios para que no pueda escucharlo.

Y en medio de gritos y de tensión...yo tengo que decidir. Y no solo eso, sino también asegurarme de hacerlo bien.

En el deporte hay mucha rivalidad, y a pesar de que el baloncesto es bastante amistoso, siempre hay quien quiere jugar sucio y no ser de buena ayuda. Más bien al contrario.

Yo no consigo entender el interés que pueden tener, pero a mí me hacen sentir mal, y eso no me gusta.

Espero que mi querido Pien-sabien me acompañe en los partidos siempre.

Lo mismo ocurre en un examen o días antes de hacerlo.

Cuando crees que te lo sabes todo, que no necesitas estudiar más y Pocoscambios, que ha sido el principal encargado de que pienses así, se relaja y confía plenamente en que le vas a hacer caso.

Y llega el día, el temido día. Tu profesora te deja el examen delante de tus ojos.

Tú lo lees con detalle y en tu cabeza estallan las mil y una dudas, y después el arrepentimiento por no haber estudiado más.

En el fondo, sabes que Piensabien te lo había advertido.

Pero una vez más, gana Pocoscambios y tú te das cuenta tarde.

Estoy seguro de que no soy el único al que le suceden estas cosas, pero claro, aquí estoy para hablar solo de mí.

Mis amigos presumen de tener las ideas siempre claras, de acertar en cada cosa que hacen y de que todo les salga bien.

Yo a veces me siento un poco mal. Pero sé que con el tiempo voy a aprender a escuchar los buenos consejos y lo que es más importante, a dejar de necesitarlos.

Me gustaría ser capaz de tomar mis propias decisiones por mí mismo, y de hacerlo con seguridad de que todo va a ir bien.

¿Dejarán de estar detrás de mí todo el día en algún momento? Y tú, ¿a quién obedeces normalmente?

Párate un momento a pensar, céntrate en escuchar esa vocecita que viene de tu hombro derecho.

¿La oyes? Seguro que, ante situaciones complicadas o cuando se avecinan grandes cambios en tu vida, te dice cosas como...

ÉRASE UNA VEZ... ANSIEDAD

Érase una vez un niño que por las noches sentía como si una pata de dinosaurio le oprimiera el pecho, dificultándole la respiración. ¡Ay! Me equivoqué, esta es mi historia, no la del dinosaurio. Perdón, perdón, dejadme comenzar de nuevo.

Todo empezó con la llegada de un villano a nuestra casa. Utilizaba a mi padre para que nos enseñara a mi madre y a mí. Después de cada lección, mi padre pedía perdón y parecía descansar, pero luego, sin darse cuenta, bebía las pócimas del villano y volvía a caer en sus manos. Hasta que un día, en lugar de llevarse al villano, se llevaron a mi padre. Sin embargo, el villano no desapareció.

Era mi sexta sesión con la señorita William.

Esta vez, había escrito sobre un dinosaurio que disfrutaba apoyándose en los cuerpos de los niños. Al final, la protagonista conversa con el dinosaurio para comprender cuales son los motivos que le llevan a hacerlo, según el solo por diversión. Logrando el protagonista que deje de hacerlo. Veremos qué opina la señorita William.

–¿Qué te parece? –le pregunté.

–Me encanta, pero ¿puedes decirme en qué preocupación o sensación te has inspirado? –me respondió. No me gusta-

ba cuando respondía con otra pregunta, pero mi madre dijo que debía fingir que no me molestaba para no herir sus sentimientos.

–¡Oh, claro! Me inspiré en esa sensación que te he comentado, la que siento cuando me voy a dormir, esa que me oprime el pecho –respondí. Ella simplemente asintió. Yo solo quería mejorar en mi escritura. Mi madre me había dicho que asistiendo a este curso lo lograría, pero no lo veía así.

–Muy bien, está muy logrado. Si sigues escribiendo sobre tus preocupaciones y sensaciones, seguro mejorarás. Y puedo asegurarte que ya lo has hecho. ¿Puedes decirle a tu madre que entre? –Solo asentí.

Estaba cansado de que siempre me dijera lo mismo. Mi madre me dijo que, si era lo suficientemente bueno, la señorita William me inscribiría en un concurso de historias, pero no veía avances.

Le dije a mi madre que la señorita William quería hablar con ella. Después solo me limité a sentarme en el sillón que mi madre acababa de dejar vacío segundos antes. Llevaba un mes y medio en este curso que mi madre me había inscrito, y no parecía servir de nada. Mi sueño era ser escritor, pero desde que el nuevo novio de mi madre decidió que debía tomar clases, tenía la sensación que no me servía de nada.

Después de la sexta sesión con la señorita William, estuve muchas semanas sin sentir piedras en el pecho. Por fin, la maldición había desaparecido. Incluso pude quedarme a dormir en la casa de mi mejor amigo, algo que antes no podía hacer porque la maldición me afectaba más fuera de casa.

Sin la maldición, las ideas para historias no fluían con tanta facilidad como antes. Al principio, las ideas surgían sin esfuerzo, pero luego me costaba mucho más. Llegué a la siguiente sesión con la señorita William sin nada nuevo que mostrarle.

–Lo siento, es que sin la maldición me cuesta más pensar en historias, pero eso suele pasarles a los artistas. Escriben mejor cuando están bajo presión con su maldición presente, ¿verdad? –La señorita William me miró extrañada. Era cierto, sin molestias y con tanta tranquilidad, escribir historias era más difícil, al menos para mí.

–Bueno, si ya eres lo suficientemente bueno como para no necesitar escribir sobre tus pensamientos y sensaciones, ¿por qué no empiezas a escribir historias que no sean tuyas? Podrías crear otros protagonistas. Verás cómo así mejoras en la escritura –me dijo.

De vuelta a casa, me centré en escribir mi próxima historia. Esta vez, haría lo que la señorita William me había sugerido. Tomé mi cuaderno de ideas y comencé a dibujar. Todas mis historias estaban inspiradas en algún dibujo, pero esta vez no me venía nada a la mente. De repente escuché un ruido, un golpe, un grito. No, otra vez no, el villano había vuelto a casa y le había hecho daño a mi madre. Me escondí corriendo debajo de mi cama, sudando, temblando, sin poder respirar bien. Josh, el novio de mi madre, vino a abrazarme.

–Ya está, no pasa nada, solo se ha caído un jarrón –me dijo mientras me abrazaba.

Mientras me abrazaba, seguía temblando, tenía la sensación de que el villano había vuelto.

–Me intenta maldecir otra vez. ¿Qué he hecho mal, Josh? ¿Qué he hecho? –le pregunté, llorando.

–Nada, no has hecho nada –respondió con voz temblorosa.

–Ha vuelto, ha vuelto, lo estoy sintiendo, ha vuelto –le dije muy nervioso.

Nunca puse cara al villano, porque siempre acompañaba a mi padre, y este me tapaba la cara.

Mis reacciones todavía me desconcertaban. No sabía por qué las tenía. Las piedras en el pecho, los mareos y los dolores de cabeza eran más frecuentes, pero la sensación de ser tragado por un agujero negro, los sudores y los temblores, eran repentinos e impredecibles. Nunca me acostumbraría ni los controlaría.

Al día siguiente, decidí escribir sobre el villano en mi próxima historia. Muchos niños tienen su propio villano, para algunos son monstruos bajo la cama, para otros se comen sus galletas, y para algunos, como yo, vienen a maldecirnos para que aprendamos. Pero, ¿cómo se escribe una historia sobre un villano sin rostro? Decidí darle uno.

Érase una vez un niño que servía a un villano que habitaba en su propia casa. Siempre que el niño se equivocaba, el villano sacaba un látigo mágico para amenazarlo, y a veces la amenaza era real. No entendía porque lo hacía. El niño nunca había visto el rostro del villano, quien solo gritaba órdenes y lo hacía aprender. El villano se disculpaba diciendo que aprender dolía, y el niño estaba de acuerdo, ya que él era el que sentía ese dolor. Un día, el villano desapareció. La madre del niño le dijo que la policía había reconocido al villano en su casa y se lo había llevado a un lugar donde estaban todos los villanos, incluso el Joker.

El niño se alegró, pero empezaron las pesadillas, los terremotos internos, las piedras en el pecho y los mareos como si estuviera en un barco constantemente, algo que no le gustaba. Aunque el niño aprendió a vivir con ello, sabía que algún día la maldición se rompería, y además se dedicaba a la escritura, justo lo que quería hacer. Fin

Esta era la historia más corta que había escrito hasta el momento, pero algo en ella me resultaba familiar. Ya no eran solo sensaciones o preocupaciones, parecía un recuerdo. Por fin la señorita William me inscribiría en un concurso, había superado sus expectativas. No había escrito sobre otra persona, pero cree otro protagonista, algo es algo. Durante la cena, se lo conté a mi madre y a Josh.

–Por fin la señorita William me inscribirá en un concurso de historias –anuncié emocionado.

–¿Y eso porqué, pequeñajo? –preguntó Josh.

–Porque esta historia es buenísima, trata sobre un niño que después de aprender mucho logra deshacerse de su villano –respondí, sin darme cuenta de que mi madre había empezado a llorar.

Cuando llegué a la siguiente sesión del curso, le mostré la historia a la señorita William.

–Estas impresionada, ¿verdad? ¿Voy a poder entrar con esta al concurso? –No le deje ni acabar de leer mi historia de la emoción que tenía.

–¿Cuál fue tu inspiración? –preguntó, con evidente sorpresa.

–Me dijiste que tenía que inventar nuevos personajes. Aún no he llegado al nivel de ponerles nombres, pero me inspiré en el villano que todos los niños tienen, pero he pensado en centrarme en el mío. Casualmente, poco antes de escribir esta historia, volvió a aparecer –dije, dejándola aún más sorprendida.

–¿Cómo que ha vuelto? ¿Tienes otra vez piedras en el pecho y terremotos? –preguntó, desconcertada.

¿A que venía eso? Yo solo quería entrar en ese concurso.

–Sí, han vuelto. Vino a maldecirme, pero no es importante. ¿Podré entrar al concurso? –pregunté, ansioso por cumplir mi sueño.

–Claro que sí. Tu inspiración ha vuelto. Aunque aún no tienes el nivel suficiente para escribir historias que no sean tuyas, entrarás en el concurso, por supuesto –respondió, finalmente. Por fin, estaba dentro. Sería el escritor más joven del momento.

Pasaron tres años. Entré en el instituto y dejé de asistir al curso de la señorita William después de perder el concurso. Aunque seguía escribiendo en casa, aunque mis esperanzas de ser escritor se desvanecieron un poco. Además, me costaba mucho dormir por las noches. El villano volvía a aparecer en casa, a veces hacía que aprendiera, otras veces hacía daño a mi madre, y otras veces simplemente escuchaba golpes y gritos, se ve que el villano traía a sus amigos a casa. Pero un día, el villano apareció en clase. Era tan real que me amenazó con atacar a mi madre si no lo seguía. Empecé a temblar, a sudar, a perder el control. Me desmayé.

Me desperté en el hospital. Al parecer me había desmayado en clase y había montado una escena que había preocupado a todos mis compañeros. El médico dijo que había tenido un ataque de pánico, algo que todos parecían entender menos yo. ¿Por qué yo no?

Después de dos días en el hospital, regresé a casa. Le pregunté a mi madre por qué todos parecían entender mi ataque de pánico.

–¿Por qué todos sabéis o parece que sabéis el motivo de mi ataque de pánico? –le pregunte.

Nunca me había preguntado que eran esas cosas a las que llamaba reacciones, al saber que son ataques de pánico, me surgieron todas las dudas, la maldición, las piedras, los temblores, y, lo más importante ¿Quién era o que era lo que llamaba villano?

–Es una historia muy larga –se excusó.

–Pues a mí me encantan las historias. Así que cuéntamela –le dije. Quería saber la verdad, necesitaba entender lo que me pasaba para poder controlarlo.

–Está bien, te lo contaré... no sé por dónde empezar... –dijo, sentándose a mi lado.

Y así, me contó la verdad sobre el villano, la maldición y todo lo que me atormentaba. Me lo contó todo, los dos sufrimos violencia doméstica por parte de mi padre.

–Siento mucho que hayas tenido que pasar por esa situación tú sola –le dije, sintiendo las lágrimas en mis ojos.

–No, yo soy la que lo siento. Porque tú también lo sufriste – dijo ella, con la voz entrecortada.

–Pero yo era muy pequeño. Empecé a sufrir ahora. Tú estabas sola. ¿Por eso tengo estos ataques de pánico? –pregunté, buscando respuestas.

–Y no solo eso, también ansiedad –su afirmación hizo que una luz se encendiera en mi mente.

–Espera... entonces, ¿la señorita William...? –insinué, tratando de conectar los puntos.

–Sí, ella era psicóloga –confirmó mientras a sentía.

Siempre me pareció extraño que hubiera un curso solo para mí.

–¿Y porqué no me lo dijisteis directamente? –cuestioné, necesitando entender.

–Tu padre te había dejado muy traumatizado. No nos dejabas tocarte ni hablar contigo. Solo te dedicabas a escribir historias. Sabíamos que tenías un problema. Así que Josh tuvo la idea de llevarte a un psicólogo, haciéndote creer que te enseñarían a mejorar en la escritura. Tuvimos que convencer a la señorita William, pero valió la pena. Empezaste a hablar y a permitir que te tocaran, aunque nos advirtió que era normal que tuvieras ansiedad postraumática –explicó mi madre, recordando aquellos difíciles momentos.

Por fin entendí todo: el villano, la maldición, todo lo que me atormentaba.

Decidí que volvería a las sesiones de la señorita William sin necesidad de engaños.

La secundaria transcurrió sin incidentes, al menos no tuve más ataques de pánico. Aunque cuando me ponía muy nervioso, la presión en el pecho regresaba, recordándome los tiempos difíciles. Sabía que tendría ansiedad para el resto de mi vida y que tenía que aprender a convivir con ella. Después de la historia de mi madre y la mía, decidí que quería estudiar algo que me permitiera ayudar a prevenir situaciones como las que vivimos. Estudié psicología, monté mi propia consulta, pero aun así, sentía que algo me faltaba. Por eso, escribí libros sobre violencia doméstica y sus secuelas, ansiedad, depresión, y decidí compartir mi historia con el mundo. La titulé "Érase una vez... Ansiedad" y emprendí una gira con ese libro. Parecía que estaba inspirando a mucha gente.

—Y aquí estamos, en este punto. Delante de todos vosotros, intentando inspiraros con mi historia. Parece que mi primera charla ha surtido efecto. Mi intención es seguir haciéndolo. No quiero que nadie vuelva a cometer los mismos errores que mi madre sobre la situación con mi padre ni que las personas que sufren ansiedad se sientan solas. Quiero que sepan que hay formas de controlarla. He visto caras largas y lágrimas durante la charla, pero no sufráis por mí. Miradme, estoy entero. Cualquier duda o pregunta, no dudéis en contactarme. Espero que todo lo dicho anteriormente, incluyendo la historia escrita por mi yo pequeño, os haya servido. Muchas gracias y hasta la próxima —terminé mi discurso y salí del escenario acompañado de los aplausos.

Era el último día de mi gira con el libro, con el que decidí empezar las charlas. Si era mi último día de gira, significaba volver a casa. De camino, pasé por la consulta de la señorita William. No la

había visto desde que tenía trece años, y ahora tenía veintiocho. Entré y ella estaba allí, sentada en su escritorio, como siempre.

–Hola, cuánto tiempo –saludé al entrar.

–¿Cómo estás? Tu madre me dijo que estabas de gira –me contestó.

–Bien, acabo de terminarla. Esta es mi primera hora en casa, en mi pueblo. Le dije.

–Desde tu última sesión, quería pedirte perdón. Me sentí mal por haberte mentado, pero eras tan joven y estabas sufriendo tanto que pensé que era la mejor opción para no preocuparte demasiado. – Parecía dolida, no entendí muy bien por qué.

–No tienes por qué pedirme perdón. Debería agradecerte. Gracias a ti no solo he escrito historias, sino que estoy haciendo historia, intentando inspirar a otros con la mía propia, esperando que mi experiencia pueda ayudar a otros a superar sus propios desafíos.

Emma Röhlich
Finalista de la categoría B
de la Modalitat de Narrativa

PATHOS

Hace milenarios, en una parte desconocida de la galaxia, existían Eos y Lycoris, dos seres completamente opuestos, pero innegablemente atraídos el uno al otro, sin vía de escape.

Apenas interactuaban, pero se lanzaban miradas furtivas desde hacía ya décadas, admirando al otro desde la lejanía. Lycoris admiraba la luz y el aura cálida de Eos, y éste la delicada frialdad y misterio que le transmitía Lycoris. No se parecían en absolutamente nada y sin embargo, cada uno era la persona a la que más quería el otro en la historia del universo.

Años tras años, habían aprendido a vivir en la familiar presencia del otro, acercándose lentamente y aprendiendo a entenderse, de alguna manera, sin tener que utilizar palabras. Los dos eran muy poderosos, pero del tipo de poder que no era brutal o extraordinario, pero más bien parte de su ser, como su misma esencia. Eran, de cierta forma, los ancestros de los que podríamos llamar hoy el Sol y la Luna.

Eos transmitía luminosidad y felicidad en cada lugar al que iba; pero su euforia era tan excesiva que se convertía en un peligro, y cuando se encontraba con cualquier obstáculo, su ira no conocía límites. Lycoris era de temperamento más melancólico y calmado, pero era el ser más cínico que había llegado a la vida. Si le hacías mal, no descansaba hasta encontrar venganza.

Los dos sabían que se tenían que mantener alejados, que su unión causaría la destrucción de todo lo que conocían. Separados eran poderosos; juntos eran la ruina encarnada. Por el bien de todos, y para mantener el equilibrio, tendrían que vivir separados, amándose desde lejos.

El resto del mundo vivía sin conocimiento de toda aquella tragedia, enredado en la suya propia. En todos lugares, reinaba la desolación. Guerras estallaban en todas partes del mundo, de vastas donaciones, separando a familias. La humanidad como tal ya no existía. Todo estaba al borde de la destrucción.

Eos y Lycoris no demostraban mucho interés en el asunto; tenían sus propios problemas con los cuales lidiar. Sin embargo, eran la única esperanza que nos quedaba. Algún paso equivocado de parte de cualquiera de los dos, y todo sería caos.

Esto fue cuando llegó este día, el que marcaría la historia, y sería recordado generaciones después. El océano, Naida, estaba perdidamente enamorada de Lycoris, y sabía que mientras permanecía Eos, éste nunca le miraría.

Necesitaba un plan. Tenía que haber alguna manera de separarles. Todo considerado, ¿Por qué iba a ser mejor él para Lycoris y no ella? Eran mucho más similares y podrían estar juntos sin peligro. Pero él no la quería, y no habría nada que cambiaría este hecho. Por eso, se prometió, si Naida no lo podía tener para ella, nadie más lo tendría. Nunca.

Esta fatídica noche, Naida fue a ver a Eos. Le reveló que él y Lycoris tendrían que elegir: el mundo o su amor. Si decidían salvar a los humanos de sus guerras y conflictos san-

grantes, deberían renunciar el uno al otro para siempre, sin vuelta atrás. Si decidían elegirse a pesar de todo, romperían el orden del universo para siempre, sin posibilidad alguna de arreglarlo. ¿Amor o deber? ¿Egoísmo o misericordia?

Esta noche fue la que Eos tomó su decisión. La que decidió el futuro. No sabía que hacer. Lycoris era el amor de su vida, su alma gemela; o por lo menos podría llegar a serlo si les dieran más tiempo.

Se levantó y se dirigió hacia las ciudades, para ver lo que ocurría. Cuando llegó, vio cadáveres en todos lados, campos de batalla maculadas de sangre, escenas de crimen. Entró a una casa, y vio que estaba una niña pegada a la pared en una esquina mirándole con terror en los ojos, y un bebé durmiendo en una cuna, cerca de ella.

Le aseguró que no venía a hacerle daño, y que simplemente quería hablar, conocer la situación. La niña le contó como su ciudad había sufrido invasiones de otros territorios vecinos, y como había combates incesantes desde entonces. Ya ni siquiera se sabía para qué luchaba cada uno. Dijo que había empezado todo porque existían muchas desigualdades en estas zonas y la gente no aguantaba más. Los habitantes de los lugares más desfavorecidos se estaban vengando e invadiendo hogares de familias más afortunadas y robándoles sus bienes. La niña vivía con la ansiedad constante de saber que su familia estaba en peligro y que no podía hacer nada al respecto.

Esto fue cuando escucharon, de repente, unos golpes fuertes en la puerta. La niña miró a Eos con lágrimas en los ojos, aterrorizada. Se acercó a la cuna y tomó a su hermano en brazos, sujetándole contra ella con todas sus fuerzas.

La puerta cedió, rompiéndose en mil pedazos. Cuatro hombres y dos mujeres armados entraron. Antes de que Eos pueda reaccionar, dispararon dos veces seguidas. La niña se derumbó en el suelo, su hermano cayendo de su abrazada, un hueco rojo en el pecho.

Eos explotó. Se lanzó hacia ellos y a uno le rompió el cuello, a otro le arrancó los brazos, y no paró hasta que la casa estuviera llena de cadáveres.

¿Quién pensaría que la humanidad estaba tan perdida como para asesinar a dos niños inocentes, en su propia casa, sin motivo alguno?

Eos estaba destrozado. Por primera vez en su vida se había chocado con la cruel realidad de los humanos, del mundo, y del sistema en el que vivían.

Cogió al cuerpo, ahora inmóvil, de la chica, y la abrazó contra él, desolado. Hoy habían muerto dos inocentes y quién sabe cuántos más, a manos de estos monstruos que devastaban pueblos.

Cegado por la tristeza, se fue de esta casa corriendo. Su luz brillaba menos que nunca antes. La humanidad no valía nada.

Mientras tanto, Lycoris no sabía nada de todo esto, y seguía con sus ocupaciones habituales, observando las estrellas reflexionando sobre su vida. En este momento, pensó en Eos. Este ser tan opuesto a él, tan diferente, se convertiría en la mayor amenaza jamás vista si dejaban sus deseos dirigirles. Lycoris había tomado su decisión. Nunca podrían dar realidad a lo que sentían el uno por el otro, y así tenía que ser. No había otra solución. Después de todo, Lycoris suponía que,

contiempo, sería capaz de olvidarle; aunque en el fondo, sabía que esto nunca ocurriría.

Pero era necesario. Existían cosas mucho más importantes que sus sentimientos, y tendría que aprender a vivir con ello.

Eos ya era historia pasada.

Esto era sin tener en cuenta el egoísmo de este, y lo que acababa de vivir. Por eso podemos imaginar la sorpresa de Lycoris cuando Eos hizo irrupción en frente de él, con manos sangrantes y más cerca de él de lo que jamás había estado antes.

“Tienes que alejarte.” le dijo Lycoris, voz urgente.

“Ya no importa.”

De repente, Eos se lanzó en su dirección y le cogió la mano. Ese único contacto lo cambió todo.

Una luz cegadora emanaba desusmanos juntadas. Todo a sus alrededores brillaba más fuerte, los colores resplandecían. Había subido la temperatura y los dos sentían todo su cuerpo ardiendo, como si el mundo entero estuviera quemando. Lycoris le suelto la mano, y miró a los alrededores, horrorizado. En efecto, todo estaba en llamas. Se escuchaban gritos y golpes en todos los lados. Todo era caos. Y ellos eran la causa.

“¿Qué has hecho? ¿Por qué has hecho eso?” le gritó a Eos.

“Por fin puedo estar contigo, ¿No era lo que querías?”

“¡No así! ¿No ves lo que está pasando? No entiendo como has podido hacer algo así. Ahora está todo destruido por nuestra culpa.”

“¡No valían la pena! Quiero estar contigo, por fin podemos hablar, te puedo tocar...”

¿Qué más importa?”

“Acabas de matar a millones de humanos solo cogiéndome la mano, y lo único que te importa es lo que quieres tú. No puedo verte. No quiero verte más.”

Con lágrimas en los ojos, Lycoris desapareció, dejando a Eos desesperado y solo.

Por eso, desde este fatídico día, el Sol y la Luna se despiertan y se van sin cruzarse casi nunca, cada uno de su lado, con el corazón roto.

FIN

Jaime Andrés Ruiz
Finalista de la categoría B
de la Modalitat de Narrativa

AS DE PICAS

Hoy es martes 13 de septiembre ya han pasado dos meses desde tu desaparición. La gente aún no se ha enterado y, qué quieres que te diga, casi que mejor, nadie me molesta.

Nos hemos mudado a un pueblo cerca de Londres, pero todos los días hago las mismas cosas. Me levanto de la cama, me tomo mi medicación y me voy a trabajar. Llego del trabajo, ceno y me voy a dormir. Y así, todos los días. Estoy harto, al final me voy a volver loco, estoy todos los días haciendo lo mismo sin ninguna motivación de nada. Solo hay un momento en la semana en que me siento bien, la gente no me mira con desprecio y como si no estuviese viviendo: jugando al póker. Voy todos los días a las siete y media de la tarde en Winamax.

Todos los días está la misma gente, el mismo camarero, el mismo mesero, pero lo que sí que cambia son los rivales. Hay gente que ya no vuelve a jugar nunca más, lo pierden todo y ya no aparecen. Hay una persona que todos conocen, se dice que no ha perdido ni una partida al póker en toda la historia y solo hay una cosa que nadie sabe de él, su nombre. Esta persona es como el hombre del saco, todos lo conocen, pero nadie sabe quién es.

Esta semana se estaba jugando un torneo, he llegado a cuartos de final. Una persona entró por la puerta y me retó a ju-

gar. Era este hombre, al que llamaremos el hombre del saco. Yo acepté con la cabeza, pero algo cambió dentro de mí, no podía creerme que todo lo que tenía lo podía perder en una simple partida de póker. Era la hora de la partida, la tensión en la mesa de póker se notaba y todos los jugadores estaban concentrados en sus cartas, tratando de leer las estrategias de los demás. El hombre del saco, como siempre, parecía tranquilo, nos miraba a todos como si él fuera el amo de la mesa, con una superioridad impresionante, pero él estaba jugando su papel. No podía caer en su trampa.

Durante la partida, pude notar que este hombre tenía una mirada fría, como si hubiese secuestrado a más de una persona y nada le importase. En ese momento, me di cuenta de que el hombre del saco era un psicópata sin sentimientos que no tenía nada que perder. Yo, en cambio, estaba nervioso. Sabía que mi única oportunidad de salir adelante era ganar este torneo, pero las cartas no me favorecían. Mis rivales parecían tener mejores manos y yo estaba cada vez más cerca de perderlo todo.

La partida se volvió cada vez más intensa y, a medida que avanzábamos, ambos sabíamos que solo uno de nosotros ganaría. De repente, el hombre del saco hizo una apuesta arriesgada. Todos los demás jugadores se miraron entre sí, sorprendidos. Pero yo, que ya lo conocía más o menos, sabía que no era más que una estrategia para distraer a los demás. Hice una apuesta aún mayor. Él sonrió, como si supiera que era inevitable que yo cayera en su juego. Finalmente, llegó el momento de mostrar las cartas. El hombre del saco reveló un as de picas, la carta más alta en el póker. Todos los demás jugadores quedaron sorprendidos, pensando que tenían la partida ganada, pero entonces, mostré mis cartas: un full de ases. Finalmente, logré vencerlo y ganar el torneo, pero al ha-

cerlo, también me di cuenta de que ya no podía escapar de mi propia tumba. Llegué a la conclusión de que tendría que seguir apostando, solamente por esa dopamina que sentía, era el único sitio donde era yo, bueno, más que ser yo, sentía que al menos era alguien. El poker se convirtió en mi escape, en mi terapia. La vida monótona que tenía me hacía sentir infeliz, menospreciado como una carta en la mesa controlada por un par de jugadores. Cuando la mesa vio mi *full* de ases, se quedaron perplejos, nadie podía creer que un *donnadie* había ganado al hombre del saco. En aquel momento, él se levantó sin decir ni una sola palabra, nos dio la mano y se fue.

Pasaron meses y meses y yo no sabía nada de este hombre. Mi vida desde aquel día mejoró un poco, algunas veces ganaba dinero y otras, perdía mucho. Un día llamó al timbre de mi casa la policía, preguntando por ti, aunque se fueron al decirles que te habías ido a tu pueblo a ver a tu madre. ¡Ay, si supiesen dónde estás en verdad! Yo continué con mi vida, aunque, eso sí, nos tuvimos que mudar.

Decidí que Castle Combe sería un buen sitio, un pueblo a ciento cincuenta kilómetros de Londres, muy bonito. La casa era bastante amplia y disponía de un buen sótano. Solo había una cosa mala en todo esto: tenía que encontrar otro sitio donde poder jugar al póker y conocer a la gente de nuevo. Desde aquel día, siempre me he preguntado dónde estará el hombre del saco.

Fui andando por el pueblo hasta que vi un sitio donde aparentemente se jugaba a las cartas, me detuve y entré sin pensarlo dos veces. Al entrar, se giraron todos, mirándome como si me estuvieran perdonando la vida. Me quedé un poco bloqueado, pero, de repente, algo cambió en mi mirada, miré fijamente a una persona, como si la conociese de algo, me

paré en seco y se me cambió la cara, me quedé en blanco sin saber qué hacer. No me podía creer quién estaba sentado en la mesa del medio donde se concentraban todas las miradas del local.

Era él. Sí. Él de nuevo. El hombre del saco. Me pregunté qué hacía allí. Era como si quisiera vengarse de algo. Nos miramos fijamente durante cinco segundos. En él podía ver la sed de venganza de una persona rencorosa al que un día le arrebataron lo que más quería. Yo, armado de valor, le reté a una partida. No sé si fue la mejor decisión que pude tomar, pero sí sé que aquel hombre estaba muerto por dentro, como si solo estuviese viviendo para volver a jugar contra mí. Parecía que me quería matar, pero no quitándome la vida, sino quitándome lo único que tenía, que era el orgullo de aquella victoria contra él. Él, obviamente, asintió con la cabeza y me aceptó el reto. Durante los primeros minutos, nadie se arriesgaba, de hecho resultaba una partida sosa y aburrida. En un momento dado, hice lo que ellos pensaban que era un farol. El hombre del saco me miró y se rió en mi cara. Fue la primera expresión que le vi hacer después de un año. Se lo creyó, cayó en mi trampa. El mesero levantó las cartas y la cara del hombre del saco se convirtió en un cuadro. Tenía un as de picas, ya pensaba que había ganado, pero, de repente, reveló la carta de los demás jugadores.

Había ganado el hombre del saco, no me lo podía creer, había hecho un full de ases. Estaba totalmente roto, me levanté y me fui. No dije nada, solamente no volví a aparecer. Lo había perdido todo, solo me quedaba mi casa y no tenía cómo pagar el alquiler. Salí del local, me senté en el bordillo de la acera y me quedé mirando a un punto fijo durante unos minutos, pero, de pronto, me empecé a reír como nunca antes,

como si estuviese poseído por esa persona que llevaba sin aparecer más de un año. No me podía controlar, reía como un psicópata que acababa de hacer algo de lo que no era consciente. Eché a correr mientras me reía. La gente me miraba con estupefacción. Me preguntaban si estaba bien y, claro, que estaba bien.

–¡Estoy muy bien! Pero no sé qué hago con mi vida, mírame ahora dónde estoy. –En aquellos momentos estaba totalmente fuera de mí.

Llegué a casa y nada más girar la manzana me paré por completo, se me iluminaron los ojos de miedo como a un ciervo en una carretera de noche, cinco coches de policía con una ambulancia me estaban esperando –bueno, solo los coches de policía.

Me acerqué poco a poco, asumiendo mi destino, no hacía falta preguntar por qué estaban allí.

Mirándote a lo lejos me entregué sin decir ni una sola palabra. Cuando llegué al cuartelillo, me preguntaron cómo me llamaba y no sabía qué decirles, al fin y al cabo, solamente era una carta de póker en una mesa.

Me detectaron que había experimentado brotes psicóticos y gracias a eso no fui a prisión, sino a psiquiatría.

Tengo derecho a una llamada a la semana, pero no contestas, aunque me parece normal después de todo.

Llevo más de un año aquí dentro, no está mal, pero no es una mesa de póker llena de dinero. Tú no sé cómo estás, entiendo que mal, pero si al menos me contestaras...

No me puedo creer que me centrara tanto en una partida de póker que al final acabara perdiendo la verdadera partida contra mi cabeza. No podía controlar esas voces que me decían lo que tenía que hacer y no me negaba por miedo a lo que pudiera pasar. Me sentía como si dos personas habitaran dentro de mí, alguien que era el que de verdad era yo y el que estoy volviéndome a sentir después de dos años y el hombre del saco, que nadie sabía quién era, ni siquiera yo. Este actuaba sin preocupaciones y por impulsos y salía cuando estaba inseguro, creo que era como un mecanismo de defensa.

Espero que puedas entenderme y no me quede en tu memoria como el hombre del saco, sino como la verdadera persona que soy.

Conforme van pasando los meses, pienso que esas partidas de póker eran producto de mi imaginación, pero como no me acuerdo de nada de lo que hacía este hombre que habitaba dentro de mí, no lo puedo asegurar. Espero que me contestes.

Atentamente, alguien.

A handwritten signature in black ink, appearing to be the name 'Juan' written in a cursive, flowing style.

Elia Valdés García
Guanyadora de la categoria B
de la Modalitat de Narrativa

AZUCENA

¿Alguna vez te has preguntado cómo se siente estar en la piel de alguien a quien la vida, Dios o como quieras llamarlo le ha otorgado justo las cualidades, consideradas casi divinas, necesarias para que su vida sea una serie de infaustas desventuras? O como lo es para muchos, la receta perfecta para crear una genialidad a la que romantizar (secretamente con la que jugar).

Bueno pues me presento, soy Azucena: una chica, adolescente y sensible.

Llevo en las venas el arte y el drama por bandera, ¿cómo si no podría estar despreciando la tan alabada juventud de la que gozo? Al fin y al cabo, todo el mundo ansía esta, pero desprecia al que la posee. Sin experiencia, sin conocimientos, sin estabilidad, sin voz, sin ideas propias... ¿Pero entonces que tengo? Ah, cierto, tengo juventud. Juventud y patetismo, ¿Cómo si no podría estar quejándome de esta feminidad que me representa? Si formo parte del genero privilegiado. Si todos admiran a este celestial ser y muchos desean ser dueño de uno. Pero, ¿qué pasa si no quiero ser poseída, si mi destino es volar? ¿Qué pasa si no soy suficiente alta, suficiente delgada; suficiente bella?

¿Buscarías otra a la que poseer? ¿Qué pasa si no quiero soportar como me haces pequeña con tus déspotas pala-

bras? ¿Y qué pasaría si mi nombre fuese Azuceno? ¿No temería el sonido de los pasos a mis espaldas en la oscuridad de la noche? Pero como podría quejarme, si con esta belleza podría tener lo que quisiese y más. Soy una joven dama. Una desagradecida joven dama.

¿Cómo si no podría estar condenando mi característica sensibilidad? He sido bendecida con el don que nos une como humanidad. ¿Pero cómo podría ser un don la culpable de mi más profunda angustia? Me aferro a los primeros rayos de sol porque es lo único que me conmueve. Un suave beso antes de enfrentarme a un día mas que me tocará vivir. Vivir demasiado y sentir demasiado, que van de la mano.

Veo la profundidad en un vaso de agua, la admiro y la hago parte de mí, porque odio la planitud de una vida aburrida. Mi naturaleza es la ira, el llanto, las cosas complicadas. No es sorpresa que incorpore esto a mi vida por miedo a la ordinalidad, desde pequeña siempre me gustaron las montañas rusas.

Soy Azucena. Mis padres acertaron con mi nombre, ya que en el lenguaje de las flores representa la pureza, la majestuosidad y los grandes sentimientos. No soy pobre ni rica, vivo en la última casa de la calle Siano Dominguez. Sí, en la casa blanca rodeada de palmeras. Me paso horas mirando por la ventana de mi habitación, que da a un gran parque repleto de árboles. Solo si te pasas tanto tiempo con la vista pegada a este parque te das cuenta de cuantas personas y tan diferentes transitan este jardín al día. Y eso hago yo, observar la vida que me rodea. Analizar y retratar lo que veo. Lo que veo, no lo que hay.

Son las 8:00, en media hora entro a trabajar (sí, dejé los estudios en cuanto pude). Podría ir en coche y tardar la mitad,

pero de eso se trata, tardar lo máximo posible. El máximo tiempo posible caminando sola y en completo silencio. Solo observando.

Narrador anónimo

Azucena pasó por esa gran y recargada puerta que daba paso al hotel donde trabajaba. Un hotel lujoso, flamante, decorado solo con tonos blancos y negros, solo para la más sublime élite. Debía cruzar este de esquina a esquina para llegar a su puesto, un viejo y mugriento almacén trasero, o como ella lo llamaba: "su execrable templo". Curioso, podía llegar a ser una definición propia.

Esos a penas dos minutos que tenía que recorrer diariamente hasta llegar a ese polvoriento cubículo eran su gloria. Pretendía ser una de esas lujosas mujeres que ahí se instalaban, pretendía ser lo que aspiraba, pretendía que su anhelada fama ya había llegado. Pero claro, ella nunca se alojaría en ese hotel por mucha fama o prestigio que tuviese.

El ensordecedor portazo que dio tras entrar al almacén, lista para no hacer absolutamente nada, llamo la atención de su jefe, quien de inmediato se presentó ahí para darle su cotidiana amenaza de despido. Azucena no le temía a esto ya que siempre se quedaba solo en amenaza, ¿quién despediría a la hija del propietario del hotel? Ella solo utilizaba ese tiempo encerrada ahí para desarrollar lo que ella llamaba arte. Por eso su padre prácticamente creó un puesto innecesario para que su hija se ganara un dinero y cubriese parte de su tiempo libre, sabía con certeza que no haría ninguna de sus tareas asignadas.

Azucena

“Solo soy una luz encerrada en un cuerpo, un cuerpo que no me representa ni aprecio. Esta piel no habla de mí, no transmite lo que soy y esa mi más gran obstáculo para ser vista y comprendida. Solo me limita. Deseo fluir como el mar, volar como el viento; al fin y al cabo, eso es lo que soy, no un trozo de carne. Quiero desprenderme de esta humana forma, quiero ser luz, quiero ser creadora.”

Se que puedo parecer arrogante, pero solo estoy rota. No quiero trabajar, no por vago, si no porque no está en mi naturaleza obedecer. Tampoco quiero decepcionar a mi padre, así que siempre hago las tareas asignadas, aunque tampoco es que se me vaya a reconocer, la fama gana a los hechos.

Narrador anónimo

Tras su jornada laboral siempre acudía directa a su casa, a su habitación más concretamente. No tenía muchas amigas, según ella no las necesitaba. Se encerraba durante horas en su habitación y nadie sabe que hacía ahí todo ese tiempo. Ni para cenar se reunía con su familia. Era solitaria.

Azucena

No tengo muchos amigos. Por desgracia. Me encantaría no tener que pasarme la vida entre cuatro paredes y hacer cosas propias de mi edad, con gente de mi edad. Experimentar, amar, arriesgarme; vivir. Pero desafortunadamente no tengo con quien hacerlo. Y desde luego no soportaría hacerlo sola y menos en compañía de mis pensamientos. Algún día me

van a matar. A veces sueño que soy parte de uno de esos grupos de amigos que se apoyan, respetan y aprecian. Pero es tan efímero como el aire. Trato de convencerme de que no los necesito ya que tarde o temprano me iré de aquí. No me queda otra.

Quiero explorar mundo, aprovechar los días que me quedan aquí, pero la falta de energía tampoco es que ayude. Llevo días sin comer, y no porque no tenga dinero, es una decisión completamente propia que tomé hace unos cuantos años. Cuando el único adjetivo que recibes durante tu infancia es "gorda", el tiempo se empieza a contar en calorías. Voy por los 50, los 45 todavía se ven lejos, pero no me gustaría defraudarme a mi misma. Las princesitas no comen.

Cuando tengo las fuerzas suficientes me escapo por la ventana, salto y en los primeros segundos de caída fantaseo con que sea la última. Pero cuando caigo y compruebo que estoy bien nada me detiene. Corro y corro hacia donde sea que el viento me lleve. A veces desearía que alguien me quisiese tanto como para detenerme, pero mientras esta persona no exista puedo presumir de mi libertad e intrepidez. A unos kilómetros de mi casa, tras cruzar el gran puente, se encuentra mi lugar seguro, un bosque el cual es el destino de cada una de mis escapadas. Ahí encuentro la calma necesaria para desarrollar mis dibujos y tratar de progresar para llegar a ser quien estoy destinada a ser.

Narrador anónimo

Todos en su familia eran conscientes de sus múltiples escapadas, pero a azucena no se le podía atar: su alma es veloz como el fuerte viento, sus pensamientos son complejos como la agitada mar y en sumirada solo fuego se podía ha-

llar. Nadie sabía dónde iba una vez tocaba suelo, pero se dice que visitaba frecuentemente a Joan, el camello del barrio, y que por falta de presupuesto más de una vez se dejó tocar a cambio de cualquier tipo de estas sustancias de las que abusaba. También se dice que este tan excesivo consumo era el culpable de su locura, pero al fin y al cabo todo alrededor de esta joven eran rumores, nadie sabía nunca nada.

Azucena

Ayer asistí a una conferencia. Se llamaba “el oscuro arte de la psicología”, o eso creo, porque honestamente no entendí nada, tampoco tenía la intención de hacerlo, pero en cuanto tengo una oportunidad de ser inspirada por cualquier hecho o persona, la aprovecho. Y sí, sí que me inspiró. Más que inspirarme me asombró. Me asombró como esa mujer podía estar hablando tan apasionada y abiertamente cuando los oídos que le escuchaban eran escasos. Parecía inquebrantable. Yo no podría. Yo tengo la necesidad de ser alabada y escuchada por multitudes, si mi público constase de tres personas y una siquiera estuviese interesada, francamente creo que rompería a llorar. ¿De qué sirve hacer algo si nadie lo ve ni lo valora?

Narrador anónimo

Azucena era como un mito en este pueblo, nadie sabía nada de ella y todos admiraban su callada y mística vida. Tenía dinero, una pasión, una gran belleza y la ambición necesaria para llegar a donde quería. Unos la tomaban como egoísta, narcisista, hasta psicópata y otros la veían como todo un icono. Al fin y al cabo, ¿quién no querría ser Azucena? Sería más

que suficiente para mí que ella misma hubiese querido seguir siendo Azucena. Solo desearía no tener que acabar yo estos relatos que ella comenzó. Solo desearía tenerla entre mis brazos ahora mismo y poder, ahora sabiendo como se sentía, entenderle y quererle como la buena amiga que nunca fui. Este final no era el que ella merecía, ni mucho menos, pero la espera se le hizo larga y su maldita cabeza tampoco ayudaba. Tal vez si hubiese abierto la puerta de su habitación antes, no tendría que escribir esto, pero ahora ya no hay solución. Lo único que me queda es hacer que cumpla su sueño de acariciar la fama, aunque no sea en vida. Solo era una chica adolescente muy sensible, y sin saberlo, esos casi divinos y deseados atributos la mataron.

Antonio Escorihuela Colubi
Finalista de la categoria C
de la Modalitat de Narrativa

EL MATÍ QUE VAIG CONÈIXER LA SOLEDAT

El meu nom és Damià, tinc 84 anys i visc en un petit poble de València anomenat Serra, situat a l'interior de la Serra Calderona. Sempre he estat al costat de la persona que va canviar la meua vida i em va fer conèixer l'amor en tota la seua completeness, la meua dona Maria. Per això, procedeix a escriure en aquestes pàgines el record d'aquells últims dies, el que va suposar per a mi assimilar la seua pèrdua i afrontar amb temor la vida solitària que m'esperava sense ella.

La nostra història va començar fa moltes dècades durant la joventut, als camps verds i als carrers empedrats del poble. Maria era una jove molt intel·ligent, bella i afectuosa. En canvi, jo era un noi més tímid i introvertit, a qui li costava molt expressar els seus sentiments i encara més, els que sentia cap a una dona com Maria.

Per mi era l'espurna d'alegria que il·luminava els meus dies grisos, perquè el seu somriure era com la música i la seua mirada, em feia perdre la vista a través del blau dels seus ulls.

Quan van anar passant els anys, vaig comprendre que si volia avançar com a persona havia de deixar la timidesa de banda i afrontar els meus objectius i els meus somnis amb determinació, així que em vaig proposar que ja era el moment de fer saber a Maria que n'estava profundament enamorat.

No m'esperava gens la seua reacció davant aquesta declaració tan atrevida, perquè en l'instant en què li vaig dir que la volia, ella també va acabar revelant el seu amor. Al final, allò que al principi semblava difícil d'aconseguir, era l'acte més fàcil i senzill que es podia fer.

D'aquesta manera, junts vam emprendre un viatge llegendari, que ha durat més de 70 anys, on hem afrontat quantitat de desafiaments i hem superat tots els obstacles que se'ns han presentat gràcies a la força del nostre amor.

L'únic aspecte de la meua vida que m'ha turmentat des del moment en què va succeir, és el dia que vam perdre el nostre únic fill. Només tenia uns dies quan va marxar. Havíem intentat formar una família durant molt de temps, però no hi havia manera. L'única vegada que ho vam poder fer realitat, la mort se'n va apoderar i se'l va emportar. Des d'aquell instant, el nostre desig de formar una família es va esvaïr progressivament.

La nostra relació no es va trencar sinó que es va fer encara més forta, en recolzar-nos mútuament davant aquesta trista situació. És per això, que ara en aquests instants de la vida, no vull tenir present aquests moments, això no vol dir que vulga oblidar-los, sinó que necessite centrar-me en el que és realment important, que és recordar amb molt afecte tots els moments feliços que vaig viure al costat d'ella i que m'han ajudat a ser l'home que soc ara, aspecte pel qual estaré agraït eternament.

Em vénen a la memòria quantitat de capítols de la nostra vida. Sens dubte, el record que destaca entre tots és quan solíem recórrer els senders que serpentejaven els turons de la Serra Calderona. Maria sempre portava una cistella amb frui-

tes i entrepans, i ens col·locaven als miradors per gaudir de les impressionants vistes de la vall estesa davant nostre. En aquests moments, el temps s'atura va i només érem nosaltres dos, envoltats de l'amor i la bellesa de la natura.

Però és clar, com tot, a mesura que van passar els anys, la vida ens va posar davant proves més difícils a què ens vam haver d'enfrontar. La malaltia va arribar a la nostra casa com una ombra ominosa, enfosquint les nostres esperances i somnis. Maria va lluitar valentament, amb una determinació que mai no deixaré d'admirar. Jo vaig estar al seu costat a cada pas del camí, sostenint-la quan les forces flaquejaven i compartint el seu dolor i patiment.

A mesura que la seua salut es deteriorava, el seu somriure s'esvaïa lentament i el seu riure es tornava un ressò llunyà del que solia ser. Els dies es van convertir en una barreja borrosa de visites al metge, tractaments esgotadors i nits llargues d'insomni. Però malgrat tot, el nostre amor es mantenia ferm, una llum brillant enmig de la foscor que amenaçava amb consumir-nos.

Un altre matí més, la llum de la matinada es filtrava tímidament a través de les cortines entreobertes, projectant ombres suaus sobre la fusta del sòl. El silenci envoltava l'habitació, interromput només pel xiuxiueig del vent xocant amb les fulles dels arbres fora de la finestra. S'acostava la tardor. Era un matí normal, com qualsevol altre, però per a mi, era el començament d'un nou capítol a la meua vida, un marcat per la profunditat i aclaparadora sensació coneguda com la soledat.

Em vaig trobar despertant en un llit buit, amb el ressò de l'absència de la seua presència encara ressonant a l'aire. Els meus ulls es van posar a l'espai que solia ocupar, però ara

només hi havia un buit palpable, una absència que tallava més profundament que qualsevol ganivet esmolat. La realitat es va estavellar contra mi com una onada implacable. Ella se n'havia anat.

Encara que em costa admetre-ho, Maria ja no està amb mi, ha marxat a un altre lloc que desconec. L'únic que sé, és que allà on puga estar, voldrà veure'm feliç, perquè la vida se'n va en un sospir i cal aprofitar-la al màxim.

El record dels últims mesos va lliscar dolorosament a la meua ment. A més de la malaltia que l'havia consumit lentament, robant-nos els nostres somnis i esperances compartides. Vull pensar que vaig fer tot el possible per mantenir l'esperança, aferrant-me a cada petit senyal de millora com un naufrag s'agafa a un tros de fusta a la deriva en un mar tempestuós.

M'agrada recordar quan finalment va arribar el moment d'acomiar-nos, i em vaig aferrar a la seua mà amb tota la força del meu cor, incapaç d'imaginar una vida sense ella al meu costat. La seua partida va deixar un buit a la meua ànima, una ferida que mai sanarà del tot. Em trobava sol a la nostra casa, envoltat de records i murmurs del que solia ser la nostra vida junts.

Però l'esperança és un traïdor aliat. De vegades, només perllonga el dolor inevitable. La mort de la meua dona va ser un cop devastador, un final abrupte a la nostra història d'amor que ens pensàvem que duraria per sempre. Em vaig quedar sol en un món que de cop i volta s'havia tornat fred i hostil, sense un far per guiar-me a través de la foscor.

Els dies següents van lliscar en una successió de buit i desolació. A més, es van tornar interminables. Em vaig trobar

perdut en els meus propis pensaments, lluitant per trobar algun significat en aquesta existència sense ella al meu costat. Cada habitació de la nostra casa ressonava amb la seua absència, cada objecte portava el ressò del seu toc suau i el seu riure melodiós.

La soledat es va convertir en la meua companya constant, com una manta pesada en les nits fosques i solitàries. Em sentia com un naufrag en una illa deserta, mirant impotent mentre els vaixells passaven de llarg, incapaços d'escotar els meus crits ofegats pel rugit del mar. Cada dia era una batalla, una lluita per trobar una raó per aixecar-me del llit i enfrontar el món una vegada més.

Però fins i tot enmig de la foscor, vaig trobar petits centelleigs de llum. Records dels moments feliços que compartim junts, tant els plens de rialles, com els que en predominaven les llàgrimes vessades. Vaig trobar consol en aquests records, en la certesa que la nostra història d'amor mai no moriria, fins i tot si ella ja no hi era físicament present.

Una de les anècdotes que més ressonava a la meua ment era aquella vegada en què vam decidir fer un pícnic improvisat en un parc proper. Era un dia assolellat de primavera, i mentre esteniem la tela a la gespa, ella va treure de la cistella de vímet, una ampolla de vi i un parell de copes. Riem mentre brindàvem per l'amor i la vida, sense preocupacions ni pensaments sobre el futur. Va ser un moment de felicitat pura, un d'aquells records que brillaven com a gemmes enmig de la foscor de la meua soledat.

Amb el temps, la ferida al meu cor va començar a curar, encara que mai del tot. Vaig aprendre a viure amb el dolor de la seua pèrdua, a acceptar que la vida segueix endavant, fins i

tot quan el món s'atura un moment per plorar. Vaig descobrir que la soledat no era la meua enemiga, sinó la meua mestra, ensenyant-me lliçons sobre la força interior que mai vaig saber que tenia.

El matí que vaig despertar a la soledat va marcar el començament d'un viatge d'autodescobriment i creixement personal. Vaig aprendre a reconnectar amb mi mateix i amb els altres, a trobar la bellesa en els moments simples i la gratitud en les coses petites. Vaig descobrir que, encara que l'amor pot morir, el seu record viu per sempre al cor dels qui el sostenen amb afecte.

I així, mentre el sol s'aixecava lentament sobre l'horitzó, a través dels turons de la Serra Calderona, i il·luminant el món amb els seus càlids raigs daurats, em vaig trobar abraçant el nou dia amb renovat vigor i determinació.

Sé que el meu amor per Maria mai no morirà. Encara que ja no hi estiga físicament present, el seu record viu a cada racó de la nostra casa i a cada batec del meu cor. I mentre puga seguir recordant-la, encara que puga haver despertat en la soledat, sé que mai no estaré sol, perquè porta el seu amor amb mi, com un far brillant en la foscor, guiant-me cap a una nova alba, cap a un nou futur.

Avui, en aquest moment de comiat, les meues paraules porten el ressò del nostre vincle indeleble, que transcendeix la distància i el temps. A través d'aquestes línies, desitge expressar-li el més profund agraïment per cada centelleig de llum que ha portat a la meua vida. A la grandiositat de l'univers, la seua presència ha sigut un far d'amor i suport incondicional.

Cada instant compartit al seu costat es converteix en una joia preciosa, un tresor en el més profund del meu ésser. Els records que hem teixit plegats són fils que entrellacen les nostres ànimes, creant un tapís d'experiències que perdurarà per sempre.

Sé que el meu dolor no és el seu desig, però com un testimoni fidel de la seua influència en la meua existència, no puc evitar sentir l'emoció brollar del més profund del meu ésser. Tot i això, en aquest moment de comiat, li faig una promesa solemne.

Abans que les nostres ànimes es troben en l'eternitat, em compromet a honrar el seu llegat amb cada pas que realitze en aquest camí. Faré tot el possible per complir els somnis que vàrem compartir, per mantenir viva la flama del seu recordi per seguir endavant amb la força i la saviesa que em va brindar.

Fins que les nostres destinacions s'entrellacen una vegada més, el meu cor batega al ritme del seu amor, i la meua gratitud cap a ella floreix com un jardí a la primavera.

Amb tot el meu amor i gratitud.

Damià.

Júlia Ochando Álvarez
Finalista de la categoria C
de la Modalitat de Narrativa

MISTOS

19 d'abril de 2100
Laboratori General del Govern Nacional-Sala1.

Gravacions de les càmeres de seguretat imposades per tota la ciutat ens mostren el paisatge. El que més destaca de la imatge són els edificis llargs, comprimits i estrets, com caixes de mistos, uns al costat dels altres. Entre els escassos espais que deixen els edificis es troben carrers llargs i prims. En conjunt sembla un laberint del mil eixides. Són visibles el deteriorament i la pobresa que s'ha anat generant durant els últims anys. L'ambient és per alguna raó inexplicablement tens, una nuvolada negra anomenada *contaminació* s'ha apoderat de la ciutat. Els arbres rarament creixen i, si ho fan, moren en pocs dies. Els animals que solien ser de companyia ara estan condemnats a viure de manera salvatge per tal com, per cada casa o caixeta, el govern només permet que hi visquen tres persones, i encara així l'espai és tan reduït que produeix una sensació intensament asfixiant, claustrofòbica.

Fa temps que tot ha canviat. L'expansió humana ha sigut tan exponencial que no hi ha quasi llocs per a conviure. L'edificació massiva ha reduït espais d'esbarjo com els parcs on se solia jugar, els cinemes o, fins i tot, els centres educatius. La xicalla estudia a casa amb la mestra Irina, una robot virtual adaptada a totes les etapes educatives, capacitats i necessitats de l'alumnat al qual imparteix classe. El govern l'ha dis-

senyada per tal d'aprofitar l'espai per a seguir edificant, poder reduir el pressupost per a projectes que considera més importants, aconseguir una uniformitat de continguts, metodologies i erradicar punts de vista aliens al règim, cap ideologia que no fos l'oficial. És una societat prou nova i distinta a la tradicional però sorprenentment la població no pareix trobar-se afectada per la situació. Tot al contrari, sembla buida, sense ànima ni cervell, com resignada a seguir de manera mecànica la inèrcia del temps i obeir el nou sistema imposat pel govern. Aquest ha promés fer-se càrrec de la situació i vetllar per la seguretat de la ciutadania, aconseguint així una estranya i inquietant calma a la ciutat.

Seguint doncs aquesta rutina renovada, entra al laboratori un home de mitjana edat, no molt alt i de cabells blancs però que deixen veure que va ser castany no fa tant de temps. Porta una llarga bata blanca que li arriba fins als genolls. Enganxada a la part superior d'aquesta es pot llegir una placa en la qual posa "Alt càrrec del govern 22". Repetint el mateix itinerari habitual s'acosta als monitors i a les càmeres de seguretat que controlen la ciutat. Fa una ganyota d'aprovació. La ciutat està en ordre. Es desplaça cap a l'altre costat de la gegantina sala. En aquesta part es troben càmeres més especialitzades. Cada càmera controla una secció diferent de la ciutat. Les mira i assenteix. Tot sembla en ordre. L'home ara es permet relaxar-se. Se sent segur i a gust en aquesta quotidianitat ordenada. Com de costum baixa a la primera planta on es troba la cantina. Mentre espera el seu café caputxino es creua amb un home que, igual que ell, també porta enganxada a la part superior de la bata una placa on fica "Alt càrrec del govern 40". S'hi saluden inexpressivament.

-Hola 40, diu l'home amb la placa de nombre 22.

Aquest li contesta de manera mecànica, poc amistosa, i finalment s'acomiada. No pareix molestar-li el gest, sinó al contrari, es gira, agafa el café i puja al laboratori. Torna a fer un altre control de la sala, començant ara per les càmeres generals i després passant a les més concretes. L'home passa avorrit per les càmeres generals. Res ha canviat. Camina desganat observant les 10.000 càmeres específiques que n'hi ha. Ell només pensa d'acabar la llarga jornada i tornar a la seua casa on li espera la seua dona i la seua filla xicoteta. A la seua filla major fa prou de temps que no la veu, pensa. Tenien molt bona relació i sempre li havia recordat molt a ell, però quan el govern va restringir el nombre de persones per casa, van haver d'enviar la filla major a cals oncles. Com vivien a l'altre extrem de la ciutat, arribar allí portava dies i temps que no entenia.

Reflexiona sobre això però no mostra cap indici de tristor simplement certa curiositat amb un punt tebi de nostàlgia. Dona la sensació d'acceptar-ho com un fet natural i continu. En veure de nou les càmeres, l'expressió de l'home canvia. Ja no té el semblant tranquil, sinó més aviat preocupat i fins i tot irritat.

A la pantalla es veu com hi ha un punt roig brillant que parpeleja. L'home ràpidament amplia la imatge. El punt està ubicat a la zona sud de la ciutat, just sobre el cap d'un xiquet que aparentment no supera els deu anys d'edat. Amplia un poc més la imatge. El xiquet està assegut a la catifa d'una de les mil cases idèntiques que conformen la ciutat. El que sorprén l'home és que el xiquet no està jugant amb els nous robots o amb Tera, la màquina de realitat virtual amb més èxit del moment, sinó que està escrivint. Amplia un poc més la imatge. La mà del xiquet és troba recolzada sobre un diari vell. Està escrivint una poesia, sembla, per l'estructura del text. Per un moment l'home es queda paralitzat observant-lo. Se li veu

tan tranquil, tan innocent. Embruixat per aquesta estranya imatge l'home veu com actua el nen. Està cantussejant una cançó antiga i, mentrestant, el seu bolígraf separa en quatre versos un poema infantil que relata la història d'un pardal blanc que sobrevola la ciutat lliure i sense lligams. El xiquet, de sobte, es nota estrany, mai havia experimentat aquests pensaments. D'imprevist se sent agafat, asfixiat... No comprén per què ell no pot ser com el pardal, lliure. De sobte la llum comença a brillar amb més intensitat. L'home torna en si mateix i processa el que això suposa. Sap perfectament què ha de fer. El poema del nen és el viu reflex de la curiositat i picardia rebel dels xiquets, no té massa importància però sap com ha d'actuar. Selecciona el punt roig, agafa un xicotet làser, apunta i, com un misto prenent- se foc, el pensament desapareix, es crema lentament. Pensament eliminat. Tot seguit veu com el xiquet esborra tot l'escrit deixant el paper buit i substitueix el diari per un cotxe robot de color vermell.

Tot seguit un altre punt roig intens apareix a la secció nord de la ciutat. L'home, motivat perquè cada hora que passa al laboratori és una hora menys per anar-se'n, amplia la imatge. Aquesta vegada el punt està situat a l'hospital. En la imatge es veu un home d'uns noranta anys que està enganxat a mil màquines que tracten d'allargar el màxim possible l'inevitable, la seua mort. L'home de número 22 pressiona sobre el punt roig. Fica Vicent Carles nascut en a 2010 a la ciutat. Ciutadà de professió mestre d'escola. Família propera no en té però si té alguna llunyana. Conserva un bon amic anomenat Pere, de quan anaven a la banda; encara que ara no sap molt bé per què són amics, és amb l'únic amb qui se sent connectat d'alguna manera. Té l'estranya sensació d'haver viscut temps molt millors amb ell però de seguida descarta eixa possibilitat perquè encara que li falle la memòria, a voltes, la sensació és tan forta que es nega rotundament a

no recordar una cosa així. La seua afició era tocar la percussió, més concretament la caixa. Aquesta és la informació més rellevant que posa al fitxer de dades digitals que hi ha al laboratori i que enregistra cada un dels infinits habitants que deambulen per la ciutat. El punt roig comença a brillar molt més intensament. L'home sap que ha d'intervenir aviat però, encara així, sent una curiositat febril de saber comés el seu pensament. A l'hospital les constants vitals de Vicent estan disminuint cada volta més. Sap que va a morir, ho sap de veritat. Pere entra a l'habitació però no va sol, porta una caixa amb ell. Vicent trau forces per respondre-li amb un mig somriure, ambdós saben com d'agraït que està per la seua companyia i per l'obsequi. Pere s'asseu i, no sap ni perquè ni com, comença a tocar una melodia lenta. No troba explicació de per què la coneix tan bé, la toca instintivament, com si se la sabés de memòria, i amb un cert to solemne. El tamborineig ressona en el cor de l'ancià com si foren els seus propis batecs. Per què li resulta tan familiar?, es pregunta. Per què se li clava com una estaca dolça al cor? Per què li dona força per a continuar? La melodia li desperta mil emocions que portava anys i anys soterrades, sense sentir, i encara que li agraden, li resulten més bé estranyes. Soltadament recorda... El seu cervell dopat ha despertat i li mostra mil imatges. Riures de xiquets, els dies de paella amb la família, vesprades jugant a la pilota a l'horta amb els seus cosins, converses amb la mare... Recorda que ella era la seua confident. Sempre l'animava a superar-se i a lluitar pel que ell desitjara. En aquell moment, ell volia ser músic, més concretament desitjava poder entrar en alguna orquestra important i dedicar-se a allò que el feia feliç. No hi va poder ser, tanmateix. Conforme es va fer major simplement la societat evolucionà cap a un model on no hi havia lloc per activitats que expressaren la llibertat d'expressió o que fomentaren les emocions. Simplement van ser suprimides. L'ancià reflexiona. Com hem arribat a aquest punt?,

es planteja. Amb les seues últimes forces agafa la mà del seu amic Pere i per fi el reconeix. La melodia arriba a la seua fi portant-se amb ella l'ancià en un bell clímax d'harmonia.

–Piiiiiiii!

La màquina dibuixa una línia recta. L'ancià ha mort, comuniquen els metges a Pere, el qual, encara absort en la melodia, assenteix i baixa els ulls al terra, la mirada perduda.

L'home del laboratori tanca la imatge. El punt roig ha desaparegut. Sap que no ha realitzat bé el seu treball perquè ha deixat morir l'ancià sabent la veritat i recordant temps que estaven estrictament prohibits. N'és totalment conscient.

Si comet més errors, el calculat i estricte sistema que tants anys ha costat mantindre es pot enfonsar. L'home té una expressió indesxifrable. L'alarma sona, ja és hora d'anar-se'n a casa. Arreplega les seues coses, apaga els llums i es disposa a tancar el laboratori.

De sobte, però, quan és a punt de marxar, un altre punt roig hi apareix. Normalment, quan això succeïx, decideix deixar-ho per a l'endemà, en canvi aquesta volta, guiat per una curiositat estranya s'acosta a la càmera on es veu el punt. És una jove d'uns vint-i-cinc anys, de cabells castanys, no molt alta però sí prima. Està sola a la casa. Els mobles estan tots apilats als extrems deixant un espai que encara així no és molt gran. La jove es troba justament ací dins.

A l'home del laboratori li resulta prou familiar el seu perfil. No aconsegueix recordar si l'ha vista alguna vegada més. Està cada vegada més capficat, sap que la coneix però sent que és algú que fa molt temps que no veu, encara que no aconse-

gueix definir la imatge amb una resolució suficient. De sobte, s'escolta una música, Txaikovski, *El llac dels cignes*. La jove comença a dansar mentre somia lliurement i sense prejudicis. Es mou com una criatura fràgil però segura. Els moviments són perfectes, hipnòtics, i denoten mil emocions a l'hora. Ha assolit una plena llibertat d'expressió.

L'home, després d'una llarga estona observant-la, per fi recorda qui és. És Lila, la seua filla major! El punt roig comença a ser més i més intens però l'home no està pendent d'això. Mentre mira la imatge, pensa en com no ha pogut reconèixer clarament la seua filla des del principi. Improvisadament, sent que alguna cosa es romp en el seu interior. Una sensació d'enyorança li envaeix el cos. La troba molt a faltar, pensa. Darrere d'aquesta emoció en surt una altra, i una altra... Sembla com si haguessen estat amagades i per fi broten com plantes en un jardí de mil flors, com una cascada abrupta.

Un punt roig surt a una altra de les càmeres que es troben al mig. L'home inconscientment s'acosta sense parar molta atenció; encara està gaudint de les noves sensacions que l'envaeixen.

S'acosta pausadament i en veure la imatge es queda paralititzat. El punt es troba al laboratori del govern i està a sobre del seu cap apuntant-lo.

Carla Ballesteros Parra
Finalista de la categoria C
de la Modalitat de Narrativa

UN PASSEIG PER LA LITERATURA ESPANYOLA

En aquelles albors de la civilització en la península Ibèrica, mentre les tribus iberes s'alçaven com a guardianes de la terra, la paraula era el vincle que unia als pobles dispersos entre les muntanyes i les valls. Enmig d'aquest vast escenari, on el sol ardent acariciava les planes i les serres, l'oralitat es convertia en el fil conductor de la història, teixint relats que s'entrellaçaven amb el mateix esdevindre del temps.

En este món primitiu, emergix la figura d'Anníbal, un bard els cants del qual ressonaven en les nits estrelades i reverberaven en els dies solejats. Les seues paraules eren com a màgia, capaces de conjurar l'essència mateixa de la naturalesa, d'acariciar les ànimes dels qui les escoltaven amb reverència. Anníbal era el ressò de les muntanyes, el murmuri del vent i el rugit de la mar, encarnant en la seua veu l'essència mateixa de la terra i el cel.

Amb ell, la literatura espanyola presa els seus primers passos, entre els sospirs de les ones que acaricien les costes i els ressons de les muntanyes que murmuren secrets ancestrals. Els relats d'Anníbal es convertixen en la llavor d'una tradició que perdurarà al llarg dels segles, transmesa de boca en boca, de generació en generació, com un sagrat que connecta el passat amb el present.

En cada llar i en cada comunitat, les històries d'Anníbal es convertixen en part del teixit mateix de la vida, alimentant l'esperit dels pobles amb la saviesa dels avantpassats i la mà-

gia del desconegut. Els seus cants són himnes a la vida i a l'amor, a la lluita i al sacrifici, traçant un mapa invisible que guia als cors perduts en la immensitat de l'univers.

D'esta manera, en l'aurora dels temps, la literatura espanyola emergix com un riu cabalós que fluïx a través de la història, alimentant la imaginació dels qui se submergixen en les seues aigües. Anníbal, el bard de l'antiguitat, es convertix en el guardià d'aquest tresor inestimable, la llum del qual il·lumina el camí d'aquells que busquen la veritat i la bellesa en les paraules que perduren més enllà del temps.

En este context, emergix la figura imponent de Lucio Anneo Séneca, les lletres de la qual no sols abracen la filosofia, sinó també la tragèdia i la retòrica. Amb la seua ploma, traça senderes de pensament que encara hui guien a l'ànima espanyola en la seua cerca de saviesa i veritat. Els seus diàlegs, cartes i tractats filosòfics ressonen en els racons més recòndits de la memòria col·lectiva, com a fars de llum en la foscor del desconcert humà.

El seu llegat, impregnat de l'essència mateixa de l'ésser, perdura en el temps com un ressò etern que convida a la reflexió i a l'autoconeixement. A través de les seues obres, Séneca no sols va deixar una empremta inesborrable en la literatura espanyola, sinó que també va sembrar les llavors del pensament crític i la introspecció en el cor dels qui s'atreixen a submergir-se en els seus escrits.

Els segles passen, i en la península ressona el ressò de les tropes musulmanes. És en este cresol de cultures on la literatura àrab hispana florix com un jardí de versos i contes. Entre els murs de l'Alhambra, brilla la figura de Ibn Hazm, l'amor cortés de la qual s'erigix en far en la foscor, il·luminant els cors d'aquells que se submergixen en les seues pàgines.

Però no és sol Ibn Hazm qui deixa la seua petjada en este període d'esplendor literària. La poesia àrab-andalusa aconsegueix cotes de bellesa insospitades sota la ploma de figures com Ibn Zaydun i Wallada bint al-Mustakfi. Els seus versos són com a roses en el desert, delicats i embriagadors, portant amb si el perfum de la passió i l'anhel.

No podem oblidar als grans cronistes i filòsofs d'esta època daurada. Ibn Jubayr i Ibn Khaldun són testimonis i narradors d'un temps en el qual la ciència i el coneixement florixen com a oasi enmig de la ignorància. Les seues cròniques i tractats són font d'inspiració per a generacions futures, que beuran de la seua saviesa com a aigua fresca en el desert.

En este escenari d'esplendor i diversitat cultural, la literatura àrab hispana es convertix en un pont entre Orient i Occident, teixint llaços d'enteniment i fraternitat entre diferents pobles i tradicions. És un llegat que perdura en el temps, recordant-nos que la verdadera riquesa d'una societat residix en la seua capacitat per a acollir i valorar la diversitat.

Així, entre els murmuris del vent en els minarets i el murmuri de l'aigua als jardins, la literatura àrab hispana s'instaura com un testament de la bellesa i la creativitat humanes, transcendent fronteres geogràfiques i culturals per a convertir-se en un patrimoni de la humanitat.

En les albors del segle XIII, la Reconquesta s'alça com un far d'esperança en la península Ibèrica. Entre les batalles i els setges, emergix un home el llegat del qual transcendirà els confins del temps: Alfons X, el Savi. Amb la corona sobre el seu front i la ploma a la seua mà, este monarca erudit transforma la seua cort en un oasi de coneixement i creativitat enmig del tumult de la guerra.

És en este escenari d'exaltació cultural on la literatura espanyola comença a prendre forma escrita de manera més estructurada i formal. Alfons X, apassionat pel saber i la poesia, encarrega el repertori d'obres que reflectisquen l'ànima del seu regne. Així naix el *Llibre dels Bons Proverbis*, una recopilació de saviesa popular que es convertix en far de consell i reflexió per a les generacions esdevenidores.

Però la ploma d'Alfons X no es deté ací. Inspirat per la seua devoció a la Mare de Déu, el monarca compon les *Cantigas de Santa María*, una col·lecció de poemes i cànctics en honor a la mare de Déu. Estes peces musicals, adornades amb il·luminacions exquisides, no sols exalten la fe, sinó que també capturen l'essència mateixa de l'ànima espanyola en el seu fervor religiós i la seua devoció al diví.

En la Reconquesta, la literatura espanyola es nodrix de la passió i l'erudició d'Alfons X, el Savi, que, amb la seua visió i ploma, deixa un llegat imperible que perdura a través dels segles.

En els salons il·luminats per la tènue llum del Renaixement, on les ments s'alcen cap a les estrelles i els cors bateguen al compàs de la bellesa, la figura de Garcilaso de la Vega s'alça majestuosa com un colós de marbre entre les ombres del passat.

La seua presència és com un far que guia als navegants perduts en el vast oceà de la creativitat literària. No sols escriu versos, sinó que esculpix emocions en el marbre de la realitat, convertint les paraules en melodies que ressonen en els cors d'aquells que les escolten. La seua lírica exquisida és un brollador de bellesa i dolor, on cada paraula és un pètal de rosa que es desplega lentament, revelant els secrets més profunds de l'ànima humana.

Però és en el sonet on Garcilaso aconseguix el cim del seu geni creatiu. Com un alquimista de les paraules, combina la mètrica italiana amb la tradició vernacle espanyola, creant una nova forma poètica que captiva i sedueix amb la seua elegància i subtileza. Cada sonet és una obra d'art en si mateix, una joia polida pel pas del temps, que brilla amb llum pròpia en el firmament de la literatura espanyola.

La seua ploma és com una espasa esmolada que talla a través dels cors, però en lloc de deixar ferides sagnants, deixa cicatrius de bellesa i melancolia. Els seus versos són com a fletxes que travessen el vel de la realitat, portant amb si el ressò d'un amor perdut o l'ombra d'un somni trencat. Amb cada paraula, Garcilaso ens convida a un viatge al centre de l'ànima, on la bellesa i el dolor s'entrellacen en una dansa eterna.

En el fulgor del Renaixement, la figura de Garcilaso de la Vega brilla amb llum pròpia, com una estrella solitària en el firmament de la literatura espanyola, recordant-nos que el veritable art és aquell que transcendeix el temps i l'espai, deixant una petjada inesborrable en l'ànima dels qui el contemplen.

Però el Segle d'Or és el verdader apogeu de la literatura espanyola. En este temps d'esplendor, les lletres hispanes aconseguixen cotes insospitades de grandesa, i entre els titans que dominen el panorama literari, destaquen dos noms: Miguel de Cervantes i Lope de Vega. El primer, amb la seua immortal obra *El Quijote de la Mancha*, redefinix els límits de la narrativa, fonent realitat i ficció en un remolí d'aventures i reflexions sobre la condició humana. El segon, amb la seua prolífica producció teatral, democratitza l'art dramàtic, portant-lo a les taules dels corrals de comèdies i els palaus reals per igual.

Però no hem d'oblidar altres noms que també van brillar amb intensitat en este període daurat de la literatura espanyola. Entre ells, destaca la figura de Francisco de Quevedo, la prosa esmolada de la qual i la seua aguda crítica social van deixar una marca indeleble en la història literària. La seua obra, com *El Buscón* i *Los Sueños*, és un espill que reflectix les llums i ombres de la societat del seu temps, mostrant la cruesa i la ironia que caracteritzaven la seua ploma.

A més, en este Segle d'Or, la poesia aconseguix altures inimaginables amb la figura de Luis de Góngora. El seu estil conceptista i culterà, ple de jocs de paraules i metàfores complexes, desafia les convencions poètiques de la seua època i eleva l'art del vers a noves altures. Les seues obres, com a *Soledades* i *Fábula de Polifemo y Galatea*, són autèntiques joies de la literatura espanyola, la bellesa i la profunditat de la qual continuen fascinant als lectors de hui dia.

En este període d'esplendor literària, Cervantes i Lope de Vega compartixen l'escenari amb Quevedo i Góngora, formant un conjunt de talents excepcionals que han deixat una marca inesborrable en la història de la literatura espanyola. Junts, estos gegants literaris han enriquit el patrimoni cultural d'Espanya i han inspirat a generacions posteriors d'escriptors i artistes, demostrant que el Segle d'Or no sols va ser un moment d'esplendor, sinó també una època de creativitat i genialitat sense igual.

El Segle de les Llums porta amb si un canvi de paradigma en la literatura espanyola. La Il·lustració, amb la seua resplendor intel·lectual, il·lumina els racons més foscos de la ignorància i la superstició, obrint les portes al pensament

racional i crític. En este context intel·lectual, emergix la figura de Benito Jerónimo Feijoo com un far de saviesa i lucidesa enmig de la foscor de la ignorància.

Feijoo, amb la seua ment aguda, desafia els prejuís arrelats i els dogmes infundats que havien dominat el pensament de la seua època. A través dels seus assajos i tractats, com a "Teatro crítico universal" i "Cartas eruditas y curiosas", s'erigixen un crític incansable de la superstició i la ignorància, promovent la raó i l'observació com a pilars del coneixement humà.

En els seus escrits, aborda una àmplia gamma de temes, des de la ciència i la filosofia fins a la religió i la moral, desentranant mites i llegendes amb el bisturí de la raó. El seu estil clar i directe, desproveït de floritures innecessàries, permet que les seues idees penetren en la ment del lector com a raigs de llum en la foscor, dissipant les ombres de la ignorància i el fanatisme.

A través de la seua obra, no sols desafia les creences establides, sinó que també convida al lector a qüestionar i pensar per si mateix, fomentant així l'esperit crític i la cerca constant de la veritat. El seu llegat perdura com un testimoni de poder transformador del pensament racional i la lucidesa en una època marcada per la foscor de la superstició i el dogma.

D'altra banda, Benito Pérez Galdós es funda com el cronista d'una època convulsa i canviant. A través dels seus "Episodios Nacionales", ens submergix en el remolí de la història espanyola, des dels turbulents dies de la Guerra de la Independència fins al segle XX. Amb mestratge narratiu, Galdós retrata la complexitat de la societat espanyola, mostrant els contrastos entre el poble i l'elit, entre la llum de l'esperança i l'ombra del desengany. Cada episodi és un fragment de la memòria col·lectiva, un reflex dels somnis i desil·lusions d'una nació en constant transformació.

Així, enmig de la incertesa, Bécquer i Galdós alcen les seues veus com a testimonis del seu temps, deixant una petjada inesborrable en la història de la literatura espanyola. Les seues paraules són com a fils d'or que tixen la tela de la memòria, recordant-nos que, fins i tot en els moments més foscos, la literatura és llum que guia i consola, convidant-nos a reflexionar sobre el nostre passat per a comprendre millor el nostre present i albirar un futur ple d'esperança.

I així arribem al segle XX, un temps de convulsions i revolucions que deixa una profunda empremta en la literatura espanyola. Entre les ombres de la Guerra Civil i la dictadura franquista, emergixen veus com les de Federico García Lorca i Miguel Hernández, els versos de les quals són crits de llibertat i lament per la injustícia.

García Lorca, en particular, s'alça com un estendard de resistència contra la repressió cultural, la seua poesia és un cant esquinçador que ressona en els cors d'aquells que clamen per la llibertat. D'altra banda, Miguel Hernández, el poeta del poble, escriu des del dolor i l'empatia, els seus versos són un ressò de les injustícies patides pels més desfavorits, una veu que s'alça en defensa dels oprimits.

Entre les pàgines de la història, la literatura espanyola s'erigix com un far de saviesa i creativitat, els centellejos de la qual il·luminen el camí de generacions esdevenidores, inspirant i emocionant amb cada paraula escrita. Perquè en el cor d'Espanya, batega el pols de la literatura, eterna i poderosa com la mar que l'abraça.

CENT ROSES I UN PIMENTÓ

Conta la llegenda que cap a l'any 1924 va nàixer a la Terreta un xiquet amb un pimentó baix del braç. Si bé, és de veres que els xiquets solen vindre amb un pa, i més, sent son pare forner, però aquest fet demostrava que no anava a ser un xiquet corrent.

Sento, que així s'anomenava el nostre protagonista, vivia amb els seus pares, i la seua germana, Carme. La seua infància es va desenvolupar en plena Guerra Civil, i, mentre la resta de xiquets jugaven amb pals, simulant ser pistoles, Sento utilitzava les barres de pa com si foren grans llapis amb els quals escrivia històries que s'imaginava.

La vida anava passant i el xiquet creixia esperant que un dia, tota aquesta violència i repressió quedara enrere i poder gaudir de la vida bella. Mentrestant, tots aquests desitjos es reflectia al paper on va trobar la seua arma en la qual enfrontar-se a una realitat que no el convenia. I com en tota batalla, també li va tocar cremar la seua munició alguna vegada, per tal de salvar la seua llibertat.

Aquest jove ambaixador de paraules, va anant fent-se gran, durant la seua joventut, no va deixar de lluitar amb els seus recursos preferits, les llapisseres, però també hagué de desenvolupar altres oficis pel seu bé i el bé de la seua família. Calia menjar, menjars que després descrivia al paper, delec-

tant-se en cadascun dels seus ingredients. Perquè el nostre Sento, li cantava al pa, a la ceba, al pimentó, elogiava la frescor de l'aigua i la solemnitat del vi.

Va ser en una d'aquestes faenes on va conèixer a l'amor de la seua vida, la que amb el temps seria la seua dona. Sento, ja hi havia experimentat amb anterioritat el sentiment de l'amor, encara que de forma platònica, però amb la suficient intensitat per a dedicar-li unes quantes paraules escrites amb desig i sentiment, perquè com ell mateix deia, "no escrivia èglogues".

La parella no va tardar a casar-se, l'amor i l'admiració que es professaven era evident perquè mai a la seua Terra s'havien vist "dos amants com aquests, perquè car amants com ells en són parits ben pocs". En poc de temps, fruit d'aquest sentiment d'estima profunda va nàixer el regal més bonic que la vida els havia atorgat. Un regal tant gran com efímer, perquè en qüestió de mesos aquesta personeta desapareixeria de la seua vida pera sempre, deixant un buit irreparable. La mort s'endua la raó de la seua existència, l'ama del corral i del carrer de la llimera i la parra i la flor del taronger, deixant-los sols amb les seues cançons de bressol.

Però com l'amor és el motor que mou el món, la desgràcia sofrida, encara que va deixar marca en les seues vides, no ho va fer a la seua relació. Sento i la seua dona van continuar professant-se tal estima i respecte que, fora que aquest fet enfosquira la seua relació, els va ajuntar més, si cabia, i, amb el temps, van aconseguir augmentar la família de nou, tal com sempre havien somiat.

Per a Sento, la seua dona era com l'amor salvatge d'un país que es creua, estimant-se moltíssim, des d'Alacant a Castelló. Ella havia fet que cregués un altre cop, ella li havia donat la

teua companyia, el seu discret silenci i el teu ajut. Sento, no podia demanar més. Ella era la seua musa i Sento així li ho feia sentir en cadascuna de les paraules que li escrivia, perquè per a ell, l'escriptura era el recurs més poderós que posseïa, i tot el seu li pertanyia a ella.

El temps passava i el nostre protagonista, més madur i conscienciat, començà a utilitzar el paper per a expressar tots el sentiment que guardava al seu interior. Aquesta era una forma de desfogar-se que li permetia traure a l'exterior tot el que no es permetia dir en veu alta. Era una època difícil, la societat estava marcada per la postguerra, la misèria, la fam i la repressió franquista i Sento, plasmava cadascun d'aquests temes en els seus poemes.

Als seus escrits se sentia l'amargura del poble, el trist que es veia la seua Terreta, contava la història de la gent corrent i dels fets xicotets quotidians i, quasi sense adonar-se va "assumir la veu d'un poble". Tot i això, espentat per l'amor i l'estima per la terra que l'havien vist nàixer i, sobretot, el respecte pels avantpassats, que van lluitar per aquesta terra, generació, després de generació.

Ell volia expressar el que volguera en el moment oportú i dir-ho amb passió i honestedat, sense pensar en les conseqüències posteriors; tot i això pel bé del poble. Però sabia que s'ariscava a ser delatat, assassinat o possiblement es rigueren d'ell. Va ser llavors quan Sento va regalar la seua primera rosa.

La rosa de Sento, no era un rosa qualsevol, aquesta era una rosa de paper. D'un paper tant valuós com prohibit, perquè en el seu interior, escrit amb tinta feta de llàgrimes i anhels callats, s'amagava el crit d'un poble que clamava per la llibertat que li havia sigut arrabassada. Una llibertat d'ús, costums

i llengua, que són les que conformen a un poble i que els havien sigut arrancades com l'arrel d'una mala herba per a evitar que germine i després florisca.

I com no podia ser d'altra manera, la destinaria d'aquesta flor va ser la dona de Sento. Una nit, mentre romanien gitats al llit, en eixos moments previs al somni, on la ment avalua el dia i es relaxa just abans d'agafar el son, Sento li va entregar la rosa. Ell no va dir res, però en la seua mirada, ella va poder llegir que amb aqueix gest estava confiant-li un dels seus millors secrets, en realitat, un secret a veus per a ella, perquè entre el matrimoni no hi havia secrets. Però pera la resta, era la clau pera alliberar una lluita que estava emergint. El poble despertava i calia tirar una mà, i és per això, que ambdós es van encarregar que la rosa de paper anara passant de mà en mà entre els veïns del poble, amagada, com un anhel de llibertat i un desig de canvi i de superació d'una època grisa.

Una vesprada, Sento tornava cap a casa, venia d'una tertúlia sobre les lletres, en un bar prop de la seua casa. Durant aquests anys, els seus escrits s'havien donat a conèixer, no sols a nivell de la gent del poble sinó que, altres autors de l'època, s'havien fet eco dels seus poemes i acudien quan tenien ocasió a manifestar-li la seua admiració, així com, a brindar-li ajuda, en cas de necessitar-la, per a poder arribar a fer-se sentir. Perquè les seues odes estaven plenes de veritat i vida, i això era alguna cosa, que en eixa època demostrava tenacitat i valentia.

Va ser aleshores i de sobte, com tot en la vida de Sento, quan li va vindre la mort a veure. Incrèdul la mirava als ulls mentre es resistia a deixar-se endur, la mort li va prendre la mà, Sento volia agafar-se a la vida, però la seua contrincant era més forta, amb molts més anys d'experiència, i Sento va acabar

deixant-se dur. Era curiós com canviava tot en un instant, feia una estona donava lliçons de vida i ara mateix la vida li donava a ell l'última lliçó.

La notícia de la seua mort va córrer com la pólvora. Tot el veïnat acudia incrèdul al carrer on vivia, les dones ploraven, com feien sempre encara que no conegueren al difunt, i algun home s'acostà per a cerciorar-se que el terrible fet era cert.

I és que Sento, va morir qualsevol dia i l'enterraren després, li posaren entre les mans la creu i tancaren el taüt. El dia de l'enterrament, no hi havia flors ni corones. Al costat de Sento, la seua amada, i ella tenia la rosa, una rosa de paper, agafada amb força a la mà com el que no vol que se li escape el més apreciat de tot el que posseïx. Un a un, tots els amics i veïns del poble es van acostar per a acomiadar Sento, cadascun portava una rosa, una rosa de paper, fins a cent roses acabaren dipositades damunt del fèretre com una espècie de consigna del poble que l'havia vist nàixer, créixer i desaparèixer. Però encara que el seu cos es convertira en pols i es mesclara amb la terra que ell sempre havia adorat, la seua obra i el seu llegat romandrien per a sempre en la memòria de tots.

CERCAR UN ESTEL

Sense esperar-la apareix davant meu. Envoltada de llum, com un estel celestial, es suspèn per l'aire com si fóra una volva de pols. Així que va caient augmenta de volum fins arribar a la grandària d'una jove donzella. Li pregunte d'on ve i em respon que habita a les meues fantasies. Novament em sent decebut. Té cabells rossos i uns ulls rodons que semblen veure més enllà de l'horitzó. Els llavis són menuts, del color de les groselles, el cos esvelt com el d'una imatge virginal. Em parla en veu baixa i suau mentre s'apropa. Es ruboritza si l'acaricie, però es mostra tendra i captivadora. Jau al meu costat mentre m'explica la seua historia: Es va quedar òrfena quan tenia cinc anys i va viure amb uns parents que no l'estimaven massa. L'acabaren de criar a un orfenat on, entre altres coses, va aprendre que per a ser feliç cal sentir-se volguda i valorada. Es caritativa i virtuosa, humana i senzilla. És, en definitiva, el meu ideal de dona.

A poc a poc la conversa ens apropa més i més. Allí, al meu llit, agafats de la mà ens adonem que estem fets l'un per l'altre. Jo reste obnubilat per la seua innocència. Els besos i les abraçades donen pas als instints més naturals. No existeix el pecat.

He obert els ulls. No sé si ha sonat el despertador. Estic mu­llat i el meu cor batega accelerat. A penes recorde on estic.

Em costa prendre consciència de la realitat. Ja m'ha tornat a passar!

Els dies i les nits es succeeixen amb la mateixa monotonia de sempre. La feina no aporta emocions noves. Llegir a la mirada de les persones i esbrinar si en elles habita o no l'alegria, el turment, la sinceritat o la hipocresia, resulta després de molts anys una tasca fàcil alhora que delicada.

A l'hivern, la neu corona les muntanyes que envolten el poble que m'acull i els carrers empinats es converteixen en pistes de gel que resulta difícil transitar. No obstant això, no falte mai al meu comés. A les nou del matí comença la meua missió ineludible per a la qual em vaig preparar durant molt de temps.

A l'amor del foc i les mantes envolt de realitat, cada nit, les meues fantasies. Mantinc una forta lluita amb la culpa, sé que algun dia sortirà vencedora i aleshores m'hauré de qüestionar algunes coses, però de moment és el meu cos, encara jove i vigorós, qui s'interposa a les conviccions. Tan sols soc un home, em dic. Al remat, acabe convencent-me que no estic fent res prohibit.

Irene, una bona dona viuda i parsimoniosa m'ajuda amb els quefers de la casa, sobretot s'encarrega de cuinar i omplir el rebost. Soc negat davant dels foguers, però tinc una habilitat innata per partir la llenya que alimenta la llar i per arreglar els objectes de fusta que comencen a desballestar-se. Ara Irene no pot vindre, el fred i l'artritis la tenen captiva a sa casa. Ja me'n sortiré.

La primavera comença a desfer la neu i s'acaba la reclusió del veïnat. Els fumerals deixen de soltar glopades blanques

i grises que enterboleixen i perfumen l'aire gèlid, i la gent transita lleugera pels carrers com volent recuperar el ritme perdut durant els mesos de letargia.

Fou en abril quan un dia qualsevol Isabel va trucar a la porta. Menuda i esvelta, ocultava els seus cabells rossos amb un mocador que li cobria el cap. Anava carregada amb un farcell de roba que va deixar al terra mentre premia amb força una xicoteta bossa de mà.

–Busque feina. M'han dit que vostè necessita ajuda per a la casa.

–Saps cuinar?

–Sí, és el millor que sé fer.

–Passa avant.

Aquella visió romandria durant molt de temps al meu subconscient, i la bella presència anava transformant els dies, i les hores, i els minuts... Tot en ella era perfecte, acollidor com un mati assolellat.

Malgrat la seua joventut es desenvolupava a la perfecció amb els quefers quotidians i, a poc a poc, cada detall, cada gest, cada paraula dita amb la cadència de la seua veu, tan dolça, omplien la casa d'una alegria desconeguda i sincera.

Després de sopar seiem un enfront de l'altre a les velles butaques, jo gaudia de la lectura que sovint compartíem i comentàvem, i ella sempre tenia entre mans alguna peça de roba per solsir o algun cabdell de llana que anava enrotllant amb molta cura preparant-lo per convertir-lo en un jersei o en una bufanda.

–Li agrada aquest color, o prefereix un altre més obscur?

–Eixe està bé –vaig contestar sense saber ven bé si era clar u obscur, si era blau o verd. Tan sols reconeixia el color d'aquells ulls que anaven canviant de tonalitat amb l'efecte de la llum.

Aquella escena idíl·lica es repetia set dies a la setmana i jo em sentia l'home més afortunat del món. Tombat al llit pensava que allò devia ser la felicitat. Una calma del cos i de l'ànima que només s'alterava quan la sentia a prop meu, quan aspirava la seua flaire, embriagadora i sotil, que li procuraven les espècies i les brosses que emprava meravellosament.

El dia s'havia despertat plujós quan trucaren a la porta. Isabel va obrir. Jo em preparava per eixir de casa, com cada matí, a dos quarts de nou. Només havia de caminar uns pocs metres per començar la jornada. Isabel va proferir un crit ofegat i vaig escoltar uns colps a la porta.

–Isabel, que passa? Estàs bé?

–Sí, no es preocupe, m'he fet mal amb la porta.

–Han trucat al timbre, qui era?

–Era el senyor Joan que portava el formatge.

–Està bé. Vaig a la feina. Si em necessites, ja saps.

Aquella explicació no em va convèncer gens. A la cara de la xica s'endevinava la por i els esforços per ocultar una realitat que jo desconeixia.

I, així fou que l'exmarit d'Isabel començà de nou amb les amenaces d'agredir-la i de llevar-li la vida si no tornava amb ell. Un dia que la vaig trobar plorant em va contar la veritat de la seua situació. Ella era una més de tantes dones maltractades i atemorides que havia eixit fugint de casa espantada. Una més de tantes dones humiliades per un mascle que la considerava de la seua propietat i no podia consentir que l'abandonara. Una deixes dones que havia reunit el coratge suficient per a dir prou, per denunciar varies vegades, per fer-se escoltar. No obstant això, havia hagut de fugir com una criminal quan ella era l'única víctima.

Amb una abraçada fraternal li vaig procurar el consol que, sens dubte, necessitava. I amb una promesa, que estava disposat a complir, la meua protecció. Jo no podia consentir que Isabel formara part d'eixe llistat de dones assassinades que cada dia augmentava sense remei. No consentiria que fora un nom més, un rostre a les notícies que tard o prompte acabarien oblidant.

Aquell energumen insistia a buscar-la i acovardir-la. Tots en el poble coneixien ja la seua història i estaven disposats a col·laborar. Tal era la bona voluntat dels veïns i veïnes que decidiren que Isabel pernoctara cada nit a un lloc distint, i durant el dia feien tornos de vigilància. D'aquesta manera si aquella bestia aconseguia entrar a la força a les cases li resultaria molt difícil trobar-la. Així ho feren durant setmanes, fins que es va cansar i marxà d'aquest poble tan solidari. Però, un dia reaparegué inesperadament. Forçà la porta de la casa que Isabel i jo compartíem i en trobar-la sola la va agredir física i sexualment deixant-la inconscient. Al poc entrí a l'habitatge i aquella visió em feu embogir. I, mentre l'agressor es pujava els pantalons

el vaig sorprendre i li vaig obrir el cap amb la destal que emprava per partir la llenya. "Justícia divina!" pensí, mentre observava córrer la sang pel terra com un riu de vida que s'escapava del cos d'aquell ésser pervers.

Ningú no s'assabentà del succés. Continuarem amb la nostra vida com si res no haguera passat. Ni Isabel ni jo creiem que allò havia estat un crim. Fou una necessària defensa, una justa venjança. Ell s'ho havia buscat. Ell l'havia maltractat durant anys, l'havia violat, menyspreat, humiliat, malferit... I ningú li va donar suport. Només en aquell poble menut i llunyà l'acolliren com una més de la família que mai no havia tingut. Ni per un moment vaig tenir remordiments. Els hauria tingut de no haver fet res. Tan sols em preocupava pensar en que m'hauria convertit, jo que sempre proclamava el perdó i la pau entre les persones. Potser l'amor ho justifica tot.

Durant la nit férem desaparèixer el cos. No fou difícil entre tanta natura verge i salvatge.

Passaren els mesos i una nova vida alegrava, encara més, els nostres dies. Una criatura rosada aprengué a dir-me pare. No em sorprenia, tothom ho feia. Ningú mai no va fer preguntes. L'acolliren igual que ho feren amb sa mare, com ho feren amb mi deu anys en darrere quan, decebut de la vida i acabat d'eixir del seminari, em destinaren a aquell lloc meravellós, ubicat tan a prop del cel que els estels es podien tocar amb les puntes dels dits.

A la fi la meua fantasia, el meu somni s'havia fet realitat.

Una boirina espessa m'enterboleix la vista alhora que una veu coneguda em retorna la consciència.

–La febre està baixant. Irene, continue posant-li banys de vinagre i aigua fresca al front i done-li els medicaments cada sis hores. Jo tornaré demà mati.

–Sí, doctor. No es preocupe.

–Mossèn Miquel, Mossèn Miquel, com es troba? Ha estat vostè delirant. Qui és Isabel?

